



РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У НИШУ
2 К бр. 46/10
03.08.2012. године
Н И Ш

У ИМЕ НАРОДА

ВИШИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судије Дијане Јанковић, као председника већа, судије Марине Ђукић и судија поротника Владанке Алексић, Драгане Шарић и Ивана Младеновића, као чланова већа, са записничарем Весном Сибиновић, у кривичном предмету против окр. Златана Манчића због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. ст. 1. КЗ СРЈ, окр. Радета Радојевића због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. ст. 1. КЗ СРЈ и окр. Данила Тешића и Мишела Серегеја због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. ст. 1. КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези члана 22. КЗ СРЈ, по оптужници Војног тужилаштва у Нишу I ВТК бр. 2696/2000 од 19.07.2002. године измењеној дана 16.09.2002. године, а коју је актом КТ ВП бр. 663/06 од 08.02.2007. године преузело Окружно јавно тужилаштво у Нишу, и која је од стране Вишег јавног тужилаштва у Нишу под бројем КТ бр. 98/10 измењена дана 07.05.2012. године и дана 26.06.2012. године, по одржаном усменом, јавном и главном претресу, у присуству заменика ВЈТ, Ивана Станојевића, окр. Златана Манчића са браниоцем адв. Момчилом Ковачевићем из Ниша, окр. Радетеа Радојевића са браниоцем адв. Радоњом Живковићем из Ниша, окр. Данила Тешића са браниоцем адв. Зораном Николићем из Медвеђе и окр. Мишела Серегеја са браниоцем адв. Светиславом Величковићем из Ниша, донео је дана 03.08.2012. године и јавно објавио, следећу:

ПРЕСУДУ

Окр. ЗЛАТАН МАНЧИЋ,

Окр. РАДЕ РАДОЈЕВИЋ,

Окр. ДАНИЛО ТЕШИЋ,

Окр. МИШЕЛ СЕРЕГИ,

КРИВИ СУ

Зато што су:

а) Окр. Златан Манчић, окр. Раде Радојевић окр. Данило Тешић и окр. Мишел Сереге, неутврђеног дана почетком априла 1999. године, за време оружаног сукоба између Савезне Републике Југославије – Војске Југославије и полицијских снага РС, са једне стране и Коалиције НАТО снага и припадника наоружане војне организације „Ослободилачка војска Косова“ („ОВК“ или „УЧК“) са друге стране, на територији АП Косова и Метохије, као припадници војске СРЈ, и то: окр. Златан Манчић, као старешина органа безбедности, окр. Раде Радојевић, као командир првог стрељачког вода, а окр. Данило Тешић и окр. Мишел Сереге, као војници првог стрељачког вода, у оквиру борбене групе 3. ВП 4445 Призрен, кршећи правила међународног права садржана у одредбама чл. 3 ст. 1 тач. 1-а. IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године, члана 51. ст. 1., 2. и 3. и члана 75. Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава међународних оружаных сукоба (Протокол I) ратификоване од стране Народне скупштине ФНРЈ 1950. године и

члана 4. ст. 1. и 2. и члана 13. Другог Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II) („Службени лист СФРЈ“ Међународни уговори бр. 16/78), према лицима која непосредно нису учествовала у непријатељствима, цивилном становништву Албанске националности нису поступали без икакве дискриминације засноване на националном пореклу и убеђењу већ су лишили живота лица Албанске националности која нису учествовала непосредно у непријатељству, тако што је окр. Манчић наредио окр. Тешићу да са још једним војником лиши живота два лица албанске националности, и то: Мифтара Темаја рођеног 1933. године и Селмана Темаја рођеног 1929. године, обојица из села Кушнин, општина Призрен, која су му непосредно пре тога била приведена као органу, безбедности борбене групе 3., са којима је обавио разговор и потом наредио окр. Радојевићу да одреди тог другог војника, па је окр. Радојевић, извршавајући поменуто наређење, наредио окр. Серегу да заједно са окр. Тешићем лиши живота поменуто лица, након чега су окр. Тешић и окр. Серегу извршили та наређења и то тако што су наведена лица повели путем ка Призрену, па када су стигли до путничког возила марке „Лада“, које је било паркирано пред пута на око 4 км, од места где им је јединица била лоцирана, окр. Тешић је тим лицима рекао да пођу за Призрен, а када су она кренула и удаљила се од њих око 10 м, испалио је метак из аутоматске пушке у правцу једног од тих лица, иако га оно ничим није угрожавало, па је зрно испаљеног пројектила, погодило то лице, у потиљачни део главе, наневши му повреде од којих је оно на месту преминуло, док је окр. Серегу, такође, из аутоматске пушке испалио метак у правцу другог лица, иако га ни оно ничим није угрожавало, који га је погодио у пределу леђа и нанео му повреде од којих оно није на месту преминуло па како је давало знаке живота, истом је пришао окр. Тешић и у њега испалио још један метак, и то из исте пушке, који га је погодио у главу, наневши му повреде од којих је на месту преминуло, након чега су њихове лешеве заједно запалили у намери прикривања трагова извршења дела, како не би били откривени,

б) Окр. Златан Манчић, неутврђеног дана крајем марта 1999. године, изнад места званог „Врана стена“ на путу Ораховац – Малишево, за време оружаног сукоба између Савезне Републике Југославије – Војске Југославије и полицијских снага РС, са једне стране и Коалиције НАТО снага и припадника наоружане војне организације „Ослободилачка војска Косова“ („ОВК“ или „УЧК“) са друге стране, на територији АП Косова и Метохије, као старешина органа безбедности у оквиру војске СРЈ, кршећи правила међународног права садржана у члану 33. IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године и члана 4. ст. 1. и 2. Другог Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба („Службени лист СФРЈ“ Међународни уговори бр. 16/78), извршио пљачкање имовине лица која непосредно нису учествовала у непријатељствима, цивилном становништву Албанске националности, тако што је од непознатог лица, које се са другим лицима кретало наведеним путем и то трактором са приколицом, а након што су трактор зауставили припадници ВЈ, противправно одузео и присвојио више новчаница немачких марака неутврђених апоена, тражећи му новац и то повишеним тоном, при чему је том лицу ударио шамар, након чега му је оно дало поменуто новчанице,

- чиме су учинили кривична дела, и то:

1. окр. Златан Манчић радњама под тачком а) и б) кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 ст. 1 КЗ СРЈ,

2. окр. Раде Радојевић радњама под тач. а) кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 ст. 1 КЗ СРЈ,

3. окр. Данило Тешић и окр. Мишел Сереги, радњама под тач. а) кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 ст. 1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези члана 22. КЗ СРЈ.

Па суд применом напред наведених законских прописа и применом члана 3, 5, 33, 38 и 41. КЗ СРЈ

О С У Ђ У Ј Е

Окр. ЗЛАТАНА МАНЧИЋА на казну затвора у трајању од **14 (четрнаест) година**, у коју му се има урачунати време проведено у притвору од 29.04. до 11.10.2002. године,

Окр. РАДЕТА РАДОЈЕВИЋА на казну затвора у трајању од **9 (девет) година**, у коју му се има урачунати време проведено у притвору од 30.05. до 11.10.2002. године, као и време проведено на издржавању казне у КПЗ у Нишу, по пресуди Војног суда у Нишу I К бр. 258/02 од 11.10.2002. године, преиначене у погледу одлуке о казни пресудом Врховног војног суда II К бр. 45/03 од 22.05.2003. године, у периоду од 17.02.2005. до 10.02.2006. године,

Окр. ДАНИЛА ТЕШИЋА на казну затвора у трајању од **7 (седам) година**, у коју му се има урачунати време проведено у притвору од 27.05. до 30.07.2002. године,

Окр. МИШЕЛ СЕРЕГИЈА на казну затвора у трајању од **5 (пет) година**, у коју му се има урачунати време проведено у притвору од 29.04. до 30.07.2002. године, као и време проведено на издржавању казне у КПЗ у Сремској Митровици, по пресуди Војног суда у Нишу I К бр. 258/02 од 11.10.2002. године, преиначене у погледу одлуке о казни пресудом Врховног војног суда II К бр. 45/03 од 22.05.2003. године, у периоду од 02.04.2004. до 13.12.2006. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ окривљени Златан Манчић да суду на име трошкова кривичног поступка плати износ од 14.968,00 динара, као и на име паушала износ од 7.000,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ окривљени Раде Радојевић да суду на име трошкова кривичног поступка плати износ од 14.968,00 динара, као и на име паушала износ од 6.000,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ окривљени Данило Тешић да суду на име трошкова кривичног поступка плати износ од 54.606,00 динара, као и на име паушала износ од 5.000,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ окривљени Мишел Сереги да суду на име трошкова кривичног поступка плати износ од 31.756,00 динара, као и на име паушала износ од 5.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

УПУЋУЈУ СЕ оштећени Муса Темај и Хусеин Темај, да имовинско правни захтев могу остваривати у парничном поступку на основу чл. 206 ст.3 ЗКП.

Образложење

Оптужницом Војног тужилаштва у Нишу I ВТК бр. 2696/2000 од 19.07.2002. године измењеној дана 16.09.2002. године, а коју је актом КТ ВП бр. 663/06 од 08.02.2007. године преузело Окружно јавно тужилаштво у Нишу, и која је од стране Вишег јавног тужилаштва у Нишу под бројем КТ бр. 98/10 измењена дана 07.05.2012. године и 26.06.2012. године, оптужени су окр. Златан Манчић због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. ст. 1. КЗ СРЈ, окр. Раде Радојевић због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. ст. 1. КЗ СРЈ као и окр. Данило Тешић и Мишел Сереги због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. ст. 1. КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези члана 22. КЗ.

У својој завршној речи, заменик Вишег јавног тужиоца у Нишу, остао је при подигнутој оптужници, последњи пут измењеној дана 07.05.2012. године, и навео да је на основу свих изведених доказа утврђено чињенично стање, те да се не могу занемарити изјаве оптужених Тешић Данила и Сереги Мишела које су дате у истрази и на главном претресу пред Војним судом у Нишу, којом приликом су детаљно описали критични догађај, навели мотиве, начин извршења и потпуно признали извршење дела. Осим тога треба имату у виду и прочитану изјаву на главном претресу, сведока Рушит Темаја, који је практично имао последњи контакт са пок. оштећенима као и изведене писане доказе, а Хаљити Темај је у својој изјави практично и определио локацију извршења дела. Како су потврђени наводи оптужнице, то је предложио суду да окривљене огласи кривима за кривична дела за која су оптужени и осуди на казне по закону.

На основу оцене изведених доказа, ценећи одбране окривљених, суд је по одржаном усменом, јавном и главном претресу нашао да су окривљени учинили кривична дела у време, на месту и на начин како је то наведено у изреци пресуде, те да су за иста кривично одговорни.

Окр. ЗЛАТАН МАНЧИЋ је у својој одбрани навео да се почев од 22.03.1999. године налазио на привременом раду у ВП 4445 Призрен као орган безбедности, где га је упутило Одељење безбедности Приштинског корпуса. У саставу ове ВП налазила се и 3. борбена група са којом је крајем марта месеца 1999. године био на простору између Малишева и Ораховца, првобитно у селу Дамњане, да би се потом пребацили у село Кушнин, с обзиром да је на претходној позицији постало ризично. По преласку у Кушнин, команда се сместила у једну приватну кућу, а командант борбене групе прво је био мајор Паравина а затим је команду преузео капетан Слободан Рангелов. У селу Кушнин затекли су два цивила – два брата чијих се имена не сећа, али зна да су били старости 50-ак и 60-ак година. Ова лица су добро говорила српски језик и иста су се налазила у притвору до тренутка док је са њима обавио разговор, када је из разговора са њима закључио да исти не представљају опасност по јединицу, због чега им је рекао да иду својој кући и не излазе из дворишта. О наведеном разговору није састављао било какве забелешке јер за тим није било потребе. Остали становници села Кушнин су напустили село и отишли за Албанију. Након доношења одлуке, рекао је потпор. Радојевићу да преузме ове цивиле и обезбеди два војника који ће их испратити до села

Дедај, које се налази у правцу Призрена и које је од Кушнина удаљено између 2 и 4 км, што је Радојевић и учинио. Објаснио је да је са овим цивилима током 3 дана њиховог боравка у селу Кушнин обавио више разговора, којим приликама им је објашњавао да све вредније ствари могу да понесу са собом или да их сакрију. Трећег дана је са једним војником кога му је доделио потпор. Радојевић, отишао до куће у којој су живела ова два цивила, ушао је унутра, питао их да ли су се спремили, након чега су они пошли у Команду, док је за то време војник који је пошао са њим био испред куће, на ком месту му је и предао цивиле, након чега је овај војник са њима отишао код потпор. Радојевића, с тим што је појаснио да сам чин преузимања цивила од стране потпор. Радојевића није видео. Није наредио да се убију та два цивила, нити је потпоручнику Радојевићу рекао да одреди два војника која ће убити цивиле.

Након предочавања одбрана окр. Данила Тешића и Радета Радојевића које су дали пред Војним судом, изјавио је да исте нису тачне, јер није наредио Радојевићу да нађе два војника који ће стрелјати та два цивила већ да их испрате у правцу Призрена, нити је тачно да је преко курира позвао Радојевића и рекао му требају два војника да „одраде двојицу терориста“, већ да је од истог тражио да са војницима испрати цивиле до изласка из зоне одговорности друге борбене групе, те да је могуће да га је Радојевић погрешно разумео. Није тачно да је одузео лична документа и новац тој двојници цивила, њихова имена је на основу личних карата записао у свом ратном блоку који није могао да пронађе. За возило марке „Лада“ које се наводно налазило поред пута који води ка Призрену никада није чуо, док за та два цивила сматра да исти нису ни убијени те да су Тешић и Сереги то измислили како би се хвалили. Истог тог дана је пре ручка видео Радојевића у Команди, када му је саопштио да је све у реду, а ову изјаву је схватио у смислу да је двојицу цивила, заједно са још два војника, испратио у правцу Призрена. Од војника ништа у вези догађаја није чуо, јер да им је нешто наредио исти би били дужни да га о томе известе.

Такође, је у својој одбрани негирао и извршење дела из тач. б) изреке пресуде, објаснивши да га је једном приликом, када су били смештени на месту званом Вран стена, на јутро пробудио пуцањ, након чега је са својом војском дошао до пута, где су била заустављена два трактора са приколицама у којима су били цивили. Том приликом је извршио њихово легитимисања, а једно старије лице није имало личну карту већ му је показало пореску књижицу. Истом није тражио новац, али му је опалио шамар, због чега се каје, а то је урадио из разлога што је претходна два дана учествовао у извлачењу два војника и два полицајца, која је лично познавао, а који су били рањени код села Оптеруша. Након предочавања изјаве сведока Ивице Вељковића од 22.04.1999. године, изјавио је да је тачно да је у то време имао црну беретку и бркове, као и да је контролисао тај трактор, али да није тачно да је било коме узео новац. Као орган безбедности имао је овлашћења да врши претрес сумњивих лица, да одузима новац од припадника УЧК, али не и од цивила а након предочавања потврда о привремено одузетим предметима 120/99-1 и других, објаснио је да је он те предмете сам предао, да исти нису од њега одузети, да су то предмети који су одузети од припадника УЧК, као и да је зас. Михајловић потврду о привремено одузетим предметима накнадно сачинио. Иначе је о свим предметима које је одузимао водио своју радну бележницу коју му је потписао и зас. Михајловић.

Поред тога додао је и то да је при извршавању одређених задатака војницима увек говорио како треба поступати са заробљеницима и цивилима и ту није било ни говора о било каквим ликвидацијама, већ да се у потпуности придржавају правила из Женевске конвенције, нити је пак старешинама говорио да његова наређења морају бити извршена

јер ће у противном бити стрељани. О боравку у селу двојице цивила и њиховом напуштању села у потпуности је био обавештен кап. Рангелов.

Бранилац окр. Манчића, адв. Момчило Ковачевић, у завршној речи навео је да изведеним доказима није утврђено да је окр. Златан Манчић учинио предметно кривично дело, јер у вези самог догађаја нема никаквих материјалних доказа, сем одбрана Тешића и Серегеја у поступку пред Војним судом у Нишу. У вези наведеног догађаја, требало је извршити увиђај, направити скицу итд. јер су и многи сведоци навели да приликом проласка тим путем нису уочили било какве лешеве, те да је општи закључак да су Тешић и Серегеја измислили читав догађај, о чему говори и чињеница да Серегеја до главног претреса пред Војним судом није ни признавао своје учешће у убиству. Такође, треба имати у виду и принцип субординације који је присутан у Војсци, где окр. Манчић није био надређен ни једном од осталих окривљених, те није ни могао да им нареди да поступе на начин описан у оптужници. Исто тако, изведеним доказима није доказано ни да је окр. Манчић учинио кривично дело из тачке б) оптужнице, јер је кључни сведок, Ивица Вељковић, пред Војним судом у Нишу, када му је наложено да у судници покаже лице које је од цивила узимало новац, најпре указао на једног од бранилаца, што у потпуности доводи у питање веродостојност његове изјаве. Због свега напред наведеног, предложио је суду да окр. Манчића у потпуности ослободи од оптужбе, како за дело описано у тачки а) тако и за оно описано у тачки б) оптужнице.

У завршној речи окр. Златан Манчић је у потпуности прихватио завршну реч свог браниоца, остао при својој одбрани и изјавио да се не осећа кривим.

Окр. РАДЕ РАДОЈЕВИЋ навео је у својој одбрани да се налазио на дужности командира I стрељачког вода, са чином потпоручника, у саставу борбене групе чији је командант био капетан Слободан Рангелов, а у оквиру ВП 4445/50-4 Ђаковица, која се у првој половини априла 1999. године налазила у селу Кушнин. У то време мајор Манчић био је орган безбедности. Војник Мишел Серегеја био је његов курир, а такође и војник Данило Тешић из разлога што су њих двојица били одлични војници. У селу Кушнин окр. мајор Манчић није држао заробљенике и у истом није видео цивиле када је дошао 01.04.1999.године. Једном приликом позвао га је Манчић и рекао му: „требају ми твоја два војника“, а на питање због чега, му је у присуству водника Бранислава Ковачевића, који је био у канцеларији, одговорио да „траба да одраде неку двојицу терориста“. Ове његове речи је схватио тако да треба да их побије.

Није смео да одбије наређење јер није знао каква су му овлашћења с обзиром да још увек није радио у касарни, а од 1996. године је увек на теренима. Одговорио му је „разумем“, након чега се удаљио. У својој канцеларији затекао је војнике Тешића и Серегеја којима је том приликом рекао шта мајор Манчић тражи од њега, да то може да значи да треба да убију ова два лица, а можда и не, и питао их да ли они то могу да ураде, на шта су му одговорили да могу и да нема никаквих проблема, због чега их је упутио мајору, који су након задужења своје опреме отишли код њега. Појаснио је да су Тешић и Серегеја понели са собом пушке, панцир и шлем, јер је постојало наређење пук. Делића да војник ван склоништа, осим транспортне вреће мора да буде под пуном ратном опремом, с тим што се не сећа да ли су они тада узели своје пушке или не нити да ли су носили снајпере које су дужили, или су носили аутоматске пушке. Сећа се да је по повратку са задатка затекао Тешића и Серегеја у канцеларији када му је Тешић рекао да су извршили задатак без конкретизације шта су тачно урадили. Манчићу о томе ништа није говорио, јер је претпоставио да су се њих двојица њему јавила по извршењу задатка. Напоменуо је да је на Војној академији учио да у миру може да одбије наређење

претпостављеног ако исто представљало кривично дело, након чега је потребно да претпостављени изда наређење у писменој форми, с тим што није знао да ли ова правила важе и за време рата, јер је чуо да у ратним условима не сме да одбије никакво наређење јер може бити стрељан, због чега није ни помишљао да се супростави мајору Манчићу. Такође је о наведеном разговарао и са кап.Слободаном Рангеловим.

Након предочавања одбране мајора Манчића, навео је да није знао да су у селу Кушнин била двојица цивила, као и да оно што је исти даље навео углавном није тачно. Такође, након предочавања одбрана Тешића и Серегеја, негирао је да је он њима издао наређење да изведу два цивила из села и убију их, већ им је само објаснио шта је Манчић тражио од њега и упутио их је да се јаве Манчићу, и том приликом им није говорио да старешине могу у рату стрељати сваког ко не извршава наређења старешине.

Приликом суочења са окр. Златаном Манчићем, а на околност, да ли је и када окр. Манчић позвао окр. Радојевића и да ли му је наредио да обезбеди двојицу војника који ће да „одраде двојицу терориста“, и ако јесте где је то било и шта је подразумевала ова наредба, окр. Златан Манчић је, обраћајући се окр. Радојевићу, изјавио да га је позвао крајем марта или почетком априла у Команду и рекао му да сутрадан ујутру са двојицом војника испрати двојицу цивила о којима је реч, односно да их испрати ван зоне одговорности борбене групе до села Дедај у правцу Призрена, те да му није рекао да их одраде у смислу да их убију, као и да га је пре ручка известио да је задатак извршен и то се догодило у Команди. Окр. Радојевић је одоварајући на исто питање рекао окр. Манчићу да покуша да се сети да га је позвао преко курира, да је затим дошао код њега заједно са вод. Браниславом Ковачевићем, да га је нашао на месту испред Команде где је стајао везиста, те да му је тада рекао „да му дâ два војника“, али не и „да одраде двојицу терориста“. Одговорио му је са „разумем“ и потом отишао, пронашао Тешића и Серегеја, питао их да ли имају друге задатке, па како нису имали, послао их је код окр. Манчића, с тим што није био упознат са тим шта они треба да ураде. Овај догађај се одиграо отприлике између 04. и 10.04.1999. године. Такође, је изјавио да није тачно да му је потом реферисао о томе, јер је након упућивања војника код њега, отишао у правцу карауле „Дејан Радановић“, а када се вратио видео је Серегеја кога је питао да ли су завршили то што им је окр. Манчић рекао, на шта му је Серегеја потврдно одговорио. Двојицу војника тражио је тог јутра када је задатак требао да се изврши, а водник Ковачевић је био присутан када му је то рекао, и није тачно да му је наредио да са двојицом војника испрати двојицу цивила из села Кушнин до села Дедај. Након ове изјаве окр. Радовића, окр. Манчић је изменио своју одбрану у томе да је могуће да га је позвао тог јутра пре подне и да му је тог јутра издао наређење које треба да изврши у току дана.

При суочењу са окр. Тешићем на околности да ли је био присутан када је окр. Манчић издавао наређења окр. Тешићу у погледу двојице цивила у селу Кушнин, да ли је чуо шта је окр. Манчић говорио окр. Тешићу у погледу цивила, те да ли га је окр. Тешић известио и када у погледу задатка који је требао да обави, окр. Радојевић је изјавио да није био присутан разговору Манчића и Тешића, ако је истог уопште и било, већ да је само Тешићу издао наређење да са војником Серегејем оде код Манчића, с тим што није знао због чега су требали да оду код њега, као и да је Серегеја касније само питао да ли су завршили оно што су имали код Манчића, на шта му је он потврдно одговорио.

На ове наводе окр. Радојевића, окр. Данило Тешић га је подсетио да се он налазио код Аврамовића са окр. Мишелом, да су били у дворишту, када је он из правца команде дошао заједно са Манчићем, те су заједно стали код капије а онда га позвао да дође код

њих двојице. По доласку их је војнички одпоздравио, након чега му је окр. Радојевић пренео да се обрати мајору Манчић, што је и учинио када му је Манчић испричао у његовом присуству да су у селу двојица који су осматрали положаје и извештавали непријатеља о томе, те да треба да их ликвидира. Том приликом му је и означио место ликвидације, као што је то навео у својој одбрани. Након тога је Манчић отишао, док су њих двојица остали када му је Радојевић рекао да узме још једног војника са којим ће то обавити, те се он одлучио за Серегу јер је он био курир окр. Радојевића. Затим их је Радојевић упутио да узму пушке од војника Аврамовића, јер су њих двојица били снајперисти, да исте напуне и откоче, а на питање да ли ће због тога имати проблеме, му је одговорио да не брине због тога јер је наређење издао директно мајор безбедности који у ратним условима има право и њега да стрелја уколико не изврши наређење. По извршењу задатка га је заједно са Мишелом известио да су задатак извршили, пошто је он у ланцу команде био изнад њих а испод окр. Манчића. На крају је навео да је окр. Радојевић био присутан када су двојица полицајаца из правца Команде довели ова два цивила.

Упитан поново, окр. Радојевић је негирао у потпуности наводе окр. Тешића, остајући при својој напред наведеној одбрани, додавши да је мајор Манчић све време док је рат трајао био главни старшина у јединици, без обзира на то што је кап. Рангелов био командант, као и да је на састанцима увек говорио да се у рату органу безбедности не смеју одбијати наређења јер због тога тај који одбије наређење може бити стрељан, због чега је и он исто то преносио својим војницима.

Извршено је и суочење окр. Радојевића и окр. Серегу, на околности да ли је окр. Радојевић издао окр. Серегу и Тешићу наређење у селу Кушнин да њих двојица убију два наведена цивилна лица, ако јесте на ком месту и када, те шта им је том приликом окр. Радојевић рекао и да ли им је рекао да узму од других војника аутоматске пушке, исте напуне и откоче?

Окренути један наспрам другог, окр. Радојевић је негирао да је издао било какво наређење за убиство цивила, већ да је Серегу и Тешића затекао у својој канцеларији када им је рекао да се јаве мајору Манчићу, с тим што им није пренео шта конкретно треба да ураде, те да га је касније истог дана питао да ли су завршили то што су имали код Манчића, на шта му је Серегу одговорио да јесу.

У свом излагању окр. Серегу је навео да се не сећа тачног датума када га је окр. Радојевић неких 200 м од Команде, испред његове јединице позвао заједно са Тешићем и рекао им да је мајор Манчић наредио да стрелјају два Албанца. Мајора Манчића није чуо, већ је наређење примио од Радојевића, а био је присутан и окр. Тешић, након чега је од другог војника узео аутоматску пушку, с тим што се не сећа да ли му је окр. Радојевић рекао да пушку напуни и откочи, као ни ко је довео двојицу цивила мало даље од места где су разговарали. Такође је навео да им је Радојевић рекао да му се јаве чим заврше задатак, што су и учинили када су се вратили. Радојевић је тада у соби лежао на кревету и питао да ли је завршен задатак, а након што му је Тешић одговорио да јесте, погледао је у његовом правцу, у ком моменту је Тешић изјавио „пусти га, шупак“. Мајора Манчића тог дана уопште није видео нити се истом јављао у вези било чега.

Окр. Радојевић је након излагања окр. Серегу изјавио да је можда окр. Серегу и Тешића нашао у дворишту, али да им ништа није говорио у вези ликвидације Албанаца, већ да их је само упутио мајору Манчићу, нити им је у било ком тренутку

помену задатак који треба да обаве, а камо ли да мењају пушке и исте откоче, док је потом окр. Сереге одговарајући на ове наводе изјавио, да је све било како је рекао.

Окр. Радојевић је у току кривичног поступка, изменио своју одбрану у делу да му је окр. Манчић рекао да му требају два војника „да одраде двојицу терориста“, те је навео, да је наведено погрешно уписано на записнику, затим и у делу да је код кап. Рангелова сварао али поводом тог другог догађаја, а не у вези предметног, као и да се не сећа када се догодио овај догађај и које војнике је тада послао мајору Манчићу ни да ли је уопште послао неког војника, те да је ставио мајору Манчићу на располагање Серегеја и Тешића али да му није познато о каквом задатку се радило. Такође је навео и да је сведок Рушит Темај у свом исказу изнео читав низ неистина, те да није тачно да га је неко јурио и да су у село Кушнин дошли 07.04.1999.године.

Бранилац окр. Радојевића, адв. Радоња Живковић, у завршној речи предложио је суду да његовог брањеника ослободи од оптужбе јер изведеним доказима није доказано да је извршио кривично дело за које је оптужен. Наиме, читав поступак покренут је на основу самооптужујућих изјава окр. Тешића и Серегеја, при чему није узет у обзир мотив самооптуживања и истинитост навода, поготово када се има у виду посебна ситуација у којој је до самопријављивања дошло као и посебно психичко стање ове двојице окривљених, те да обојица током поступка пред Окружним и Вишим судом у Нишу, на уверљив начин доказују да дело није уопште ни постојало и да не постоје ни извршиоци истог, што није потврђено ни другим доказима изведеним на главном претресу.

Окр. Раде Радојевић је у завршној речи у потпуности прихватио завршну реч свог браниоца, остао при својој одбрани и изјавио да се не осећа кривим.

Окр. ДАНИЛО ТЕШИЋ у својој одбрани у истрази и на главном претресу пред Војним судом у Нишу, је навео је да је био на одлукењу војног рока од марта 1998. па до краја рата 1999. године у ВП 4445/50 Ђаковица, где му је командир чете био мајор Сел Јанош, док му је командир вода био кап. Слободан Рангелов. Мајора Манчића видео је у јединици почетком рата, када је мењао кап. Рангелова, и исти је био мајор безбедности, крупне грађе, просед са брковима. Носио је сва обележја службе којој је припадао, а најупечатљивији детаљ била је црна беретка. Такође познаје и војника Мишела Серегеја, јер су обојица по ВЕС-у снајперисти, а он је био и курир потпор. Радојевића. Априла месеца 1999. године, када се налазио на дужности заменика командира вода, водника Дејана Аврамовића, када су дошли у село Кушнин, чуо је да су у згради коју је обезбеђивала Војна полиција, били смештени неки цивили за које је био задужен мајор Манчић. С обзиром да је мењао Аврамовића, а мајор Манчић замењивао кап. Рангелова, то га је често звао на реферисање, да би једног дана арпила месеца 1999. године мајор Манчић дошао са потпор. Радојевићем у двориште у коме је био смештен са војском, када му је мајор Манчић рекао да се у селу налазе два мушкарца, који су у селу у притвору јер су осматрали положаје ВЈ, исте лоцирали и о томе обавестили непријатеље, за које време је Радојевић ћутао. Мајор Манчић је тада рекао „саће ти довести два цивила која ћеш да одведеш до „Ладе“, где ћеш их стрељати. У току тог задатка прегледаћеш да ли код себе имају лична документа, а након стрељања запалићеш их. Ја сам рекао њима да треба да их спроведе наша војска према Призрену како други војници не би пуцали на њих“. Та „Лада“ о којој је мајор говорио, налазила се на путу у правцу Призрена. Сматра да је још неко од војника и старешина чуо оно што му је Манчић рекао, али не може да се сети присутних лица. Након тога је мајор Манчић отишао, док је Радојевић остао са њим поред капије када га је питао да ли ће због овога

имати проблема, на шта му је исти одговорио „Шта ћеш ти да размишљаш када ти безбедњак изда такво наређење у ратном стању?“. Није могао даље тачно да исцитира његове речи, али зна да му је рекао да безбедњак у рату има право да изда такво наређење, поготово што је он био активни старешина и у то време командир чете, као и да безбедњак за време рата може да изда наређење да га стрељају ако не изврши наређење. Након тога му је рекао „изабери војника који ће са тобом да пође и изврши наређење“.

Не сећа се како је донета одлука да баш Сереге крене са њим, вероватно зато што му је био најближи те је рекао да он крене са њим. Радојевић им је рекао да напуне пушке, убаце метке у цеви и откоче пушке да не би створили панику – претпоставља да је мислио на ситуацију да ће се цивили успаничити у тренутку пуњења пушке и почети да беже. Он и Мишел Сереге су затим узели аутоматске пушке од других Радојевићевих војника, с обзиром да су њих двојица снајперисти и да немају задужене аутоматске пушке. Мишел се није противио наређењу када је за исто чуо. Убрзо потом су два војна полицајца из њихове борбене групе довела та два цивила до капије, где су се налазили он, Радојевић и Мишел. У рукама су носили неке кофере са стварима, те када су дошли до капије он и Мишел су их преузели и пошли са њима у правцу Призрена. Он је ишао упоредо са њима док је Мишел био иза њих. Док су ишли разговарао је са њима и један од њих га је упорно испитивао шта ће он без личне карте, личних докумената и новца у Призрен, пошто им је мајор Манчић одузео све те ствари када им је рекао да он и Мишел треба да их спроведу ка Призрену. Говорили су „онај крупни брка одузео ми је лична документа и паре“ при чему нису спомињали о ком износу се ради. Објашњавао им је да треба да их спроведу у правцу Призрена, а да ће их вероватно безбедњак колима стићи успут и предати им документа. Када су дошли до те „Ладе“ рекао им је да наставе према Призрену, а да се њих двојица враћају назад. Када су одмакли 10-ак метара, нанишанио је једног од њих и погодио га у потиљак, док је Мишел нанишанио другог и погодио га у леђа. Тај којег је он погодио био је на месту мртав, док је други којег је Мишел погодио био жив, те је он испалио још један метак у њега. Након тога су их склонили с леве стране пута преко пута „Ладе“ која је била на десној стани, претресли кофере и личне ствари, при чему нису нашли ништа од личних докумената, док су ове ствари пребацили преко њих, да би их затим запалили, тако што је он запалио ствари на једном а Мишел на другом. Када су ствари почеле да горе, сачекали су мало, а потом се вратили, међутим лешеве нису изгорели.

Када је сутрадан пролазио тим путем, видео је да је „Лада“ била запаљена на месту где су били лешеве, док се лешеве нису видели. Не зна ко је запалио „Ладу“ преко лешева, али се сећа да му је након тога једном приликом пор. Јовица Колунџић рекао „кад палиш, пали боље“, сећа се и да му је говорио „ићи ћеш у Хаг“. Када је дан, два након овог догађаја био у пратњи возила које је превозило храну до Призрена, рекао је заставнику Павлу Рудићу шта се догодило, који је био орган безбедности, јер није желео да он и Мишел снесе последице што су поступали по наређењу. Након отприлике 5 дана у јединицу се вратио кап. Рангелов, који га је позвао у Команду и рекао му да мора да се јави Војној полицији у Призрену, што је учинио и написао изјаву у вези описаног догађаја. Изразио је жаљење за цивилима, објаснивши да је то учинио јер је сматрао да је то његова дужност, а на обуци му нико није рекао да није дужан да извршава наређења која су супротна закону, јер да га је неко упозорио сигурно не би извршио такво наређење чак и по цени да буде лично стрељан. Иначе, кап. Рангелов му је за време рата дао чин водника, али то није нигде уписано тако да се сада у резерви води као војник а не као старешина. У то време имао је 19 година.

Након предочавања одбране окр. Манчића да он није издао наређење да се цивили убију, остао је при својој изјави да му је управо он то наредио у присуству пор. Радојевића, и додао да без његовог знања он то не би смео да уради. Такође, је изјавио да није тачна ни изјава Мишела Серегеја у истрази да није пуцао у једног од двојице цивила, већ да је било онако како је објаснио, као и да су заједно запалили лешеве.

Приликом суочења са окр. Златаном Манчићем, а на околност да ли је окр. Тешић добио наређење да пуца у двојицу цивила и ако јесте, када и од кога, на ком месту и како да поступи са лешевима. Окренути један према другом, окр. Тешић је изјавио да је то било априла 1999. године у поподневним часовима, да је окр. Манчић дошао заједно са окр. Радојевићем до куће поред које се налазио са војском и да му је у присуству окр. Радојевића рекао „сада ћу ти довести двојицу, они су осматрали наше положаје, лоцирали их и извештавали су непријатеља, одвешћеш их до Ладе и тамо стрелјати, претурићеш им по цеповима и видети да ли имају лична документа. Уколико нађеш лична документа донећеш их мени. Лешеве ћеш после тога спалити“, након чега је отишао, док је он затим питао окр. Радојевића да ли ће имати проблема због тога, а овај му одговорио да не брине пошто му је то безбедњак наредио, након чега су цивиле довели резервисти из Лесковца, а он у потпуности поступио по наређењу. Окр. Манчић је у потпуности негирао ове тврдње.

Додао је да је није чуо за постојање Женевске конвенције, нити му је било ко рекао како треба у рату да поступају са цивилима, рањеницима и заробљеницима, нити су пак за време обуке имали предавања о Правилима службе која се односе на то која наређења се смеју а која не извршавати. Није му познато да је неко од војника стрелјан јер је одбио да изврши наређење, а догађај је пријавио из разлога што му је наредног дана, након критичног догађаја, пор. Јовица Колунцић пребацивао да не пали добро и да ће завршити у Хагу. За време рата, због страха, користио је разна средства за смирење као што су бенсендин и сл. која је потом мешао са алкохолом.

Окривљени је на главном претресу пред Окружним судом и Вишим судом у Нишу, променио своју одбрану коју је дао у истрази и пред Војним судом и у потпуности негирао наводе оптужбе. Навео је да је био уцењиван од стране неког поручника Органа безбедности у Ђаковици, који га је психички малтретирао, те је да би исти престао са тим измислио цео догађај. У ствари да је већи део догађаја је истинит, с тим што он и Серегеи нису добили наређење да пуцају у цивиле, нити су то учинили, већ су их само отпустили из села на неких 2 до 5 км, након чега су их пустили да оду. Дакле, његова изјава коју је дао у истрази и на главном претресу пред Војним судом, је у свему тачна до тренутка у коме је навео да су пуцали у цивиле, што није тачно и то је свесно измислио у договору са Мишелом како би безбедњаци престали да га малтретирају. У целу причу је укључио и Серегеја јер је он био са њим, и све то не би могао да измисли без његове помоћи. Догађај који је измислио пријавио је Павлу Рудићу, након чега му је он рекао да на папиру напише изјаву помогавши му око форме и састављања исте. Рачунао је на то да ће малтретирање након тога престати, јер ће помислити да је луд и да ће га затим отпустити из војске, што се није догодило већ је довело до тога да кривично одговара. Такође је изјавио да му ни сведок Јовица Колунцић није рекао „кад палиш, пали боље“, већ да је и то измислио а из напред наведених разлога. Сматра да је током кривичног поступка доказано и утврђено да се овај догађај није десио и да та лица нису убијена, нити је са 21-ом годином, колико је имао у време истраге, био свестан последица које могу настати. У целу причу је укључио и Серегеја јер је он био са њим, и све то не би могао да измисли без његове помоћи.

У завршној речи, бранилац окр. Тешића, адв. Зоран Николић из Медвеђе, изјавио је да је на основу изведених доказа у доказном поступку судско веће могло на сигуран и недвосмислен начин да утврди да окр. Тешић Данило није починио кривично дело које му се неосновано ставља на терет. О наведеном говори чињеница да тужилаштво до данашњег дана није презентирало судском већу ни један валидан доказ на основу којег би судско веће могло да огласи кривим оптуженог Тешић Данила. Посебно је истакао да су сведоци, који су били у том времену резервни војници у с. Кушнин, видела два лица албанске националности који су тада разговарали са мајором Манчићем и такође видели да су они напустили село. Кушнин, да би након извесног временског периода сведок Станковић Ненад видео једно од та два лица у Призрену. Такође, је навео да тужилаштво није ни знало о којим страдалим лицима је реч, све док из извештаја Црвеног крста није утврђено да се ради о браћи Темај, до ког тренутка се водио поступак без имена тих лица. Да се читав догађај није ни догодио говоре и изјаве сведока Влатка Вуковића и Божидара Делића. Влатко Вуковић, који је био командант дивизије, изјавио је да би он као старешина морао бити упознат о свему, па чак и да се десила најобичнија крађа, након чега би одмах спроводили истрагу, док о предметном догађају није био упознат све до саслушања од стране суда. Сведок Божидар Делић је такође изјавио да до сведочења о овом догађају није упознат и навео да ни један случај па чак ни мали инцидент није могао да се деси у јединци а да он о томе не буде обавештен и спроведе истрагу. Због свега наведеног, као и чињенице да је окр. Тешић лице психички растројено, које се још увек налази на лечењу, као и да је у време извршења дела био у стању битно смањене урачунљивости, због чега с његове стране и нема кривичне одговорности, предложио је суду доношење ослобађајуће пресуде у односу на свог браћеника.

Окр. Данило Тешић је у завршној речи изјавио да у потпуности прихвата завршну реч свог браниоца, и изјавио да остаје при својој одбрани коју је дао на главном претресу, да се не осећа кривим и да је поред свега и психички онеспособљен, што се може видети на основу медицинске документације у списима предмета.

Окр. СЕРЕГИ МИШЕЛ је у својој одбрани у истрази је навео да је од марта 1998. до јуна 1999. године био на одслужењу војног рока у ВП 4445/50 Ђаковица, да се сећа органа безбедности, мајора Манчића, да је његов командир вода био потпор. Раде Радојевић, док је командир чете био кап. Рангелов. Затим је навео да не може да се сети тачног датума, када му је пор. Радојевић, коме је био курир, наредио да са војником Тешићем, кога је добро познавао, оде на извршење задатка који се састојао у томе да из села у коме је била смештена јединица одведу два цивила и успут их убију. Ово наређење је њему и Тешићу, Радојевић издао непосредно, саопштивши им такође и то да су у ратном стању дужни да извршавају његова наређења јер ће их у супротном стрељати. У тренутку издавања наређења ови цивили су се налазили на улици, обезбеђивали су их војници, с тим што нису били везани. Након пријема наређења он и Тешић су преузели ове цивиле како би их путем спровели из села и стрељали. Не сећа се како су били обучени ни како су изгледали. Када су кренули путем Призрена, Данило Тешић му је успут испричао да је у ствари мајор Манчић наредио да потпор. Радојевићу да нађе два војника који ће стрељати ова два лица. Након пређених 4 – 5 км, он и Тешић су застали, Тешић је цивилима саопштио да продуже, а потом је са удаљености од 5 до 10 м пуцао у њих из аутоматске пушке тако што је једног погодио у главу, а другог у леђа. Лице које је погођено у главу било је на месту мртво, док је друго давало знаке живота због чега му је Тешић пришао и пуцао му још једном у главу. Затим је предложио да их одвуку у јарак поред пута и запале. Не зна да ли му је то било наређено или није, али се сећа да су тако поступили и то тако што је он једног од двојице цивила ухватио за ноге и одвукао у

јарак док је Тешић то исто урадио са другим, након чега је по џеповима покојног нашао упаљач и колоњску воду којом је полио њихова тела и запалио пребацивши преко њих запањени капут. Убрзо затим су отишли, не видевши да ли су тела цивила изгорела. По повратку у јединицу отишли су код потпор. Радојевића кога су известили о свему, на шта им је исти рекао да је све у реду и на томе се све завршило. Иначе са мајором Манчићем у вези овог догађаја није контактирао ни пре ни касније.

Даље је објаснио да су их по доласку у Војску Југославије обучавали да извршавају наређења старешина и претпостављених, без да их упозоре да нису у обавези да одбију извршење наређења уколико исто представља кривично дело. О ономе што се догодило нису обавестили кап. Рангелова, нити су истог видели у јединици у том периоду.

Приликом суочења са окр. Тешићем, на околности да ли су и од кога добили наређење да убију два лица из Кушнина, те уколико јесу када, како је оно гласило и како су они поступили, окр. Сереги је навео да га је позвао окр. Радојевић, на улици испред капије, где се налазио и окр. Тешић, и рекао им да одведу двојицу цивила који су били мало даље од њих на улици и да их стрељају. Даље је навео да су пешачили након чега је окр. Тешић подигао пушку и пуцао једном у главу од чега је исти пао на месту мртав, да је затим пуцао и у другог али да је њега погодио у леђа, због чега је поново пуцао у њега, након чега су лешеве одвукли у јарак где их је окр. Тешић запалио, да би по повратку о задатку известили потпор. Радојевића који је у том тренутку био у својој соби.

У свом одговору окр. Серегију, окр. Данило Тешић навео је да је њему мајор Манчић наредио да убије двојицу цивила, док му је потпор. Радојевић рекао да изабере још једног војника, због чега је изабрао окр. Серегија, али не зна због чега је баш њега изабрао, вероватно јер му је био најближи и зато што је био Радојевићев курир. Био је присутан када је потпор. Радојевић разговарао са Серегијем и рекао да „треба да стрељају двојицу шиптара“, да им је затим обојици рекао да узму пушке што су и учинили. Када су довели двојицу цивила њих двојица су кренули са њима у правцу Призрена, тако што је он ишао упоредо с њима а окр. Сереги иза њих, те да их је успут један од њих стално запиткивао шта ће да ради без докуманата у Призрену. Када су стигли до места где је трабало да их страљају – код Ладе, одвојио се од њих двојице и кренуо уназад у правцу окр. Серегија, те када је дошао поред њега подигао је пушку и пуцао у једног од њих који је био у његовом правцу, док је окр. Сереги пуцао у другог, након чега су кренули у њиховом правцу и видели да лице у које је пуцао Сереги није мртво јер га је погодио у леђа, те да је он пуцао и у њега. Затим су их одвукли у јарак где су им претресли џепове, потом кофере те како ништа нису пронашли, истресли су садржину кофера преко њих, а потом запалили те ствари које су биле бачене преко њихових лешева, и то тако што је један запалио ствари на једном лешу а други на другом, да би потом остали неко време на том месту, али лешеве још увек нису били изгорели. Не сећа се да ли су их претходно полили нечим. По повратку су заједно обавестили потпор. Радојевића и рекли му да су задатак извршили.

У свом одговору окр. Сереги, сложио се са наводима окр. Тешића, с тим што је изјавио да није тачно да је Тешић ишао упоредо са њима, нити да је он пуцао у једног од њих, већ да је Тешић пуцао у обојицу, као и да је Тешић обојицу запалио, јер њему Радојевић није рекао да запали лешеве.

На главном претресу пред Војним судом у Нишу је остао при наводима из одбране дате у истрази са тим што је навео да је тачно и то да је критичном приликом и он пуцао у једног од цивила, на основу наређења потпор. Радојевића. Било га је страх али је ипак прихватио да изврши задатак, јер је у јединици било присутно мишљење да сва наређења претпостављених у рату морају бити извршена те да ће у противном свако бити стрељан. Даље је објаснио да је најпре Тешић пуцао у једног од цивила, а потом он у другог, да би потом и Тешић испалио још један метак у ово лице јер исто није одмах преминуло. Такође је додао да је и он учествовао у паљењу њихових лешева, тако што су преко њих у јарку поред пута ставили неку гардеробу а потом их запалили, као и да је успут један од цивила питао Тешића нешто у вези личних докумената. Радојевић њему није рекао ништа у вези паљења, али претпоставља да је то Тешићу било претходно наређено. Иначе пре и за време војног рока, као и приликом критичног догађаја, конзумирао је разна наркотичка средства, а познато му је и да је Тешић користио опојна средства.

Пред Окружним судом и Вишим судом у Нишу изменио је своју претходно дату одбрану те је навео, да су он и Тешић добили задатак да цивиле отправе из села а не да их убију, што су и учинили и пустили их да оду. Након предочавања раније одбране, изјавио је да је сада одлучио да каже истину, јер ни он ни Тешић нису ни у кога пуцали. Додао је и да је потпор. Радојевић видео цивиле јер су они доведени испред зграде где су они били, након чега су их он и Тешић испратили пар километара даље од Кушнина према Призрену и пустили. Том приликом су са собом носили оружје имајући у виду чињеницу да је било ратно стање. Тешић му није помињао да га неко од безбедњака малтретира и да они због тога треба да признају дело како би престали да га малтретирају, нити му је било шта о томе познато, као ни чињеница да ће се јавити Павлу Рудићу, за кога је први пут чуо у предмету.

Бранилац окр. Срегија, адв. Светислав Величковић, навео је да нема доказа да је окривљени Мишел Среги, учинио дело за које је оптужен, јер се на изјави сведока Рушита Темаја, коју је поменуо заменик ВЈТ у својој завршној речи, не може засновати одлука, нити се на основу овог исказа може утврдити чињенично стање оптужнице. Даље је навео да у самом опису радње у оптужници нема кривичног дела које се окривљенима ставља на терет јер нема битних обележја дела. Окривљенима се ставља на терет да су заједно запалили тела, међутим, није описано како су то учинили, које је конкретно радње предузео који окривљени, нити је суд утврдио где су пронађена тела покојне браће. Такође, је навео да одбрана окривљених које су дали у истрази и на главном претресу пред Војним судом у Нишу не може бити доказ и да суд исту не може да прихвати с обзиром да је његов брањеник током поступка више пута наводио и објашњавао разлоге због којих је дао такву одбрану, као и побуде зашто је дао такву изјаву. Сматра да је суд олако прихватио доказе на којима не може да заснује своју одлуку и сматра да на основу наведених доказа суд не може да утврди чињенице које су наведене у оптужници. Имајући у виду све наведено предложио је да суд окривљеног Срегија ослободи од оптужбе.

У завршној речи окр. Мишел Среги је навео да у потпуности прихвата завршну реч свог браниоца, остаје при својој одбрани и не осећа се кривим.

Суд је извео доказе и саслушао сведоке Јанка Грандића, Влатка Вуковића, Хусеина Сервановића, Јовицу Колунџића, Божидара Делића, Ивана Мидовића, Дражена Добрића, Слободана Рангелова, Југослава Каменчића, Јеливора Јовановића, Ивицу Вељковића, Миодрага Перошевића, Бранислава Ковачевића, Павла Рудића, Милована

Ђорђевића, Нинослава Милосављевића, Радомира Михајловића, Момира Стојановића, Миљана Величковића, Славише Станковића, Ненада Станковића, Темал Халџитија као вештака Слађане Богдановић, и извео писане и материјалне доказе, и то: потврду о привремено одузетим предметима број Сл. од 16.04.1999. године, списак предатих новчаница одузетих дана 20.04.1999. године, потврду о предатим новчаним средствима и злата у даљу надлежност од Инт бр. 121/00-1 од 27.04.1999. године и обавештење Војне полиције Инт. бр. 38-1/98-1 од 06.06.2002. године уз које је достављена Војном суду у Нишу наведена потврда, потврду којом се потврђује од стране ОБ ПрК да је пронађен-одузет новац и накит предат ОБ З.А СП бр. 8-28, 8-29/1 од 01.05.1999. године, потврду о пријему нађених ствари од 30.04.1999. године, потврду о предаји пронађених средстава Инт. бр. 134/99-1 од 11.05.1999. године, потврду о привремено одузетим предметима Инт. бр. 131/99-2 од 09.05.1999. године, потврду о привремено одузетим предметима Инт. бр. 120/99-1 од 26.04.1999. године, потврда медицинску документацију на име окр. Данила Тешића са извешајима доктора специјалисте, извештај главне команде КФОР-а у Приштини од 24.06.2002. године, оцену за мајора Златана Манчића за период од 03.02.1997. до 03.02.2001. године за који је оцењен средњом оценом – одличан 4,66, списак резервних војника 2. МТЧ на коме се у 1. СВ налазе имена окр. Мишела Серегеја под редним бројем 7. и окр. Данила Тешића под редним бројем 14., извештај Међународног комитета Црвеног крста за лица нестала у вези са сукобом на Косову, ратни дневник 2. бригаде 549. Моторизоване бригаде са прилозима, извештаје из казнене евидениције за окривљене, налаз и мишљење комисије вештака неуропсихијатра Др Слађане Богдановић, Мр. сци. мед. др Томислава Крстовића и Прим. др Слободана Серафимовића и вештака психолога Емилије Николић за окр. Данила Тешића и Мишела Серегеја, оба од 09.07.2002. године.

Суд је одбио предлог браниоца да не прихвати извођење доказа прибављених преко Министарства правде Републике Србије, замолнице Окружног суда у Нишу, а од Одељења за правосуђе УНМИК-а, те је извео доказе и то: потврду Међународног комитета Црвеног крста од 12.03.2002. године, потврду о смрти Мифтара Темаја издату од стране Одељења за правосуђе, канцеларије за судску медицину дана 25.11.2004. године, потврду Управе за здравствену и социјалну заштиту општине Призрен бр. 360-218 до 22.08.2008. године, потврду УНМИК-а о пријему тела пок. Мифтара Темаја од 22.12.2004. године, потврду Управе за здравствено и социјално старање СО Призрен бр. 06/1-007 од 12.01.2005. године, потврда УНМИК-а, Канцеларије за нестала лица и судску медицину о ДНК анализи од 25.11.2004. године, као и записник о саслушању сведока Мусе Темаја пред истражним судијом Окружног суда у Призрену I АГЈ бр. 2/2008-20 од 21.08.2008. године, записник о саслушању сведока Рушита Темаја пред истражним судијом Окружног суда у Призрену I АГЈ бр. 2/2008-20 од 21.08.2008. године, записник о саслушању сведока Хусеина Темаја пред истражним судијом Окружног суда у Призрену I АГЈ бр. 2/2008-20 од 21.08.2008. године.

Сви браниоци и окривљени су се противили извођењу поменутих доказа, и њиховом читању те су навели: да су изјаве сведока дате пред Окружним судом у Призрену и узете од стране суда државе коју Република Србија не признаје, да су исте неразумљиве, да се на овим доказима не може засновати судска одлука и да су исти усмерени једино ка томе да се оптужени огласе кривима.

Суд је одбио предлог да се не изведу као докази напред наведене изјаве као и писмени докази. По оцени суда исти су прибављени на легалан начин, званичним путем од стране овлашћених органа - Министарства правде Републике Србије, на основу замолнице Окружног суда у Нишу, а од Одељења за правосуђе УНМИК-а. Суд је

утврдио да је закључен Заједнички докуменат о сарадњи СРЈ и УНМИК од новембра, 2001. године који су потписали специјални представник председника Савезне Републике Југославије, Владе Савезне Републике Југославије и Владе Републике Србије и специјални представник Генералног секретара ОУН за Косово Ханс Хекеруп. Наведеним Заједничким документом УНМИК-а и Савезне Републике Југославије од новембра 2001.године, је предвиђена међусобна сарадња органа СРЈ и УНМИК-а у разним областима. Увидом у Заједнички документ УНМИК-а и Савезне Републике Југославије од новембра 2001.године може се утврдити да се у општем делу потврђују основни принципи Резолуције Савета безбедности Уједињених нација 1244 и обострано уверење да се Резолуција може успешно применити једино заједничким деловањем свих заинтересованих страна. У интересу је свих страна да учине све у промовисању циљева Резолуције 1244 и размотре основне примедбе других страна, настојећи да их реше међусобном сарадњом. Наведеним заједничким документом су обухваћене и посебне области од заједничког интереса и ангажовања, па између осталог и у области судства, те се признаје да, у циљу непристрасног решавања питања везаних за етничке криминалне активности постоји потреба за повећањем броја међународних судија и тужилаца унутар косовског судства и да ће УНМИК удвостручити број међународних судија и тужилаца, размотрити њихово ангажовање у тешким међуетничким кривичним случајевима и промовисати активну сарадњу између косовског судства, било локалног, било међународног и српског и југословенског судства. Потврђује обавезу УНМИК -а да изгради мултиетичко судство на Косову и Метохији, које ће уживати поверење свих заједница. Такође сарадња обухвата између осталог и активности на проналажењу и идентификацији несталих лица на Косову и Метохији. По оцени суда, писмени докази и искази саслушаних сведока су у складу са међународним документима о заједничкој сарадњи, те се ради о доказима који су засновани на закону и међународним документима, те је суд одлучио да се исти изведу на главном претресу и прочитају као и искази Мусе Темаја, Хусеина Темаја и Рушита Темаја. Суд је одлучио да се прочитају наведени искази Мусе Темаја, Хусеина Темаја и Рушита Темаја, јер налази да је непосредно саслушање наведених лица знатно отежано, обзиром да исти имају пребивалиште на Косову, а и поред више послатих позива за главни претрес исти нису приступили а што је у скаду и са одредбом чл.337. ЗКП.

Ошт. МУСА ТЕМАЈ, син пок. Селмана Темаја, навео је да је његов отац за време рата хтео да остане у селу да чува кућу и ту је остао заједно са његовим стрицем пок. Мифтаром, који је 1999. године био на одмору у селу Кушнин. Дана 28.03.1999. године им је редовна војска заједно са полицијом, наредила, као и остатку села, да изађу из својих кућа и оду за Албанију. Том приликом су им говорили „док вас бомбардује НАТО, ми ћемо бомбардовати вас сељаке и све албанце, а они нека вас помажу!“. Тога дана је отприлике 2.000 људи камионима, тракторима, коњима и пешака изашло из села и отишло ка Албанији. Не зна како се догодило убиство његовог оца Селмана и стрица Мифтара, али се сећа да је у селу био сакривен Рушит Темај који им је испричао да је редовна војска, која је била стационирана у селу Дамњан, дошла и узела његовог оца Селмана и стрица Мифтара и одвели их у инпровизовани штаб у селу Кушнин, где су их питали због чега су остали, а они им одговорили да немају где да иду од кућног прага и да су из тог разлога остали у селу. Такође, му је рекао, а на основу сазнања од оца и стрица, да су их војници пустили и рекли им да ће отићи код куће, док не дође мајор, и да сутрадан у 06,00 часова, треба поново да се јаве у штаб. Сутрадан су отишли у команду и тада су убијени од стране војника по наређењу мајора, што су и лично схватили након повратка из Албаније, а такође им је пренео и неки сељак из села Љубижда Хас, чије име не зна. За наведени случај чуо је и из Српских новина и медија. Његов отац није пронађен ни до данашњег дана, иако је убијен заједно са Мифтаром.

Придружио се кривичном гоњењу и истакао имовинско-правни захтев у износу од 120.000 евра на име претрпљених душевних патњи.

Ошт. ХУСЕИН ТЕМАЈ, син пок. Мифтара Темаја, навео је да је његов отац, пок. Мифтар до 1974. године радио у Београду, да би потом прешао у Ниш, где је имао своју кућу и пекару, као и да је 1999. године био на одмору у Кушнину, где је и он био када их је 28.03.1999. године Српска војска заједно са полицијом, заједно са остатком села истерала за Албанију. Не зна како се догодило убиство његовог оца и стрица Селмана, јер нису били присутни, али им је по повратку, Рушит Темај, који је био сакривен у селу, испричао да их је редовна војска која је била стационирана у селу Дањман, покупила и одвела у импровизовани штаб у Кушнину, где су их питали због чега су остали, на шта су им они одговорили да немају где да оду, осим на кућном прагу. Даље им је Рушит пренео да их је тог дана војска пустила, али да им је речено да се сутрадан у 06:00 часова поново јаве у Команди, након чега се више нису вратили, јер су највероватније убијени по наређењу мајора, што им је по повратку из Албаније саопштио и неки сељак из села Љубижда Хас. За случај је чуо након 3. године по завршетку бомбардовања јер су у новинама прочитали да се пред судом у Нишу води поступак против мајора Манчића и других а у вези убиства његовог оца и стрица Селмана. Са случајем су упознати од стране људи из Београда који су им приликом испитивања, показали снимак приказиван преко немачке телевизије ДСФ, на коме војник мађарске националности из Суботице сведочи о њиховом убиству. Након рата пронађени су остаци његовог оца, да би се ДНК вештачењем утврдило да исти заиста припадају њему, а исти су пронађени поред гробља удаљеног од села око 2 км, док остаци његовог стрица Селмана још увек нису пронађени. Додао је да је његов отац био поштен грађанин Југославије, где је радио 35 година и плаћао све доприносе, због чега се придружио кривичном гоњењу против окривљених и истакао имовинско-правни захтев у износу од 100.000 евра против окр. Манчића и Радојевића, као налогодаваца убиства.

Сведок, РУШИТ ТЕМАЈ, је изјавио да је дана 28.03.1999. године у селу Кушнин, из села Дамњан које је у близини, дошла ВЈ која се стационира у селу и око 09:00 часова ујутру сакупила сво становништво села како би их протерали за Албанију, која се налази у близини. Он лично није побегао, већ је заједно са пок. Мифтаром и Селманом остао у селу, како би чувао своју имовину. Дана 05.04.1999. године, био је са пок. Мифтаром и Селманом у Селмановој кући када је око 09:00 часова дошла редовна војска и ухватила их, док је он успео да побегне у шуми изнад села. Не зна шта се потом догодило, али зна да се сутрадан поново састао са Мифтаром и Селманом када су му рекли да их је војска водила у Команду у Кушнину и вратили кући, као и да треба сутрадан поново да се јаве у команди, те да су им том приликом рекли да не смеју да се удаљавају јер ће их убити. Њих двојица су се сутрадан поново јавили у Команди, док је он побегао за Албанију. Када су се вратили из Албаније схватили су да су Мифтар и Селман убијени од стране Српске војске. Такође је на ТВ снимку чуо да су убијени наредбом двојице старешина.

Сведок, СЛОБОДАН РАНГЕЛОВ, навео је да је од фебруара 1999. године био командир чете ВП 4445/50-4 Ђаковица, да је његова јединица била у реону села Дедај, односно Дамјане – Кушнин, те да познаје мајора Манчића, официра безбедности, у 3. борбеној групи где га је упутила Команда бригаде. Он њему није био потчињени јер је по чину био старији од њега и исти се бавио безбедношћу јединице. Такође познаје и војнике Данила Тешића и Мишела Серегија, јер су били у његовој чети у првом воду, чији је командир био потпор. Раде Радојевић. Даље је изјавио да је у селу Кушнин најпре ушла јединица надлежна за контролу територија, с тим што не зна да ли је са њима био и

мајор Манчић. Тек након тога је он дошао у село, којом приликом је чуо да су у селу остала два становника, али исте није видео нити је о њима добио било какву информацију. Чуо је да је мајор Манчић наредио да војници Данило Тешић и Мишел Сереге убију та два цивила, о чему га је известио Радојевић. У погледу могућности да мајор Манчић изда наређења војницима из његове чете, објаснио је да је он у то време био обичан капетан у пешадији, док је мајор Манчић био официр безбедности испред Команде, што значи да је исти био институција. Данило Тешић и Мишел Сереге су били врло дисциплиновани војници и исти су вероватно мислили да раде оно што морају, с обзиром на то одакле долази наређење. Једном приликом су му чак њих двојица и спасили живот. Иначе он лично никада није никоме наредио да било кога убије, нити би прихватио да изврши такво наређење, нити би у његовом присуству било ко смео да ошамари затвореника. О овом догађају није разговарао са поменутим војницима. Њега је лично потпор. Радојевић известио о убиству двојице цивила и то код њега у Команди, Тада му је рекао да су у Кушнину при доласку јединице затечена двојица цивила, који су убијени на путу према Призрену, код паркиране Ладе и да су то учинили војници Данило Тешић и Мишел Сереге, а да је све то наредио мајор Манчић. Том приликом је Радојевићу рекао да није у реду то што су учинили, да је то срамота за ВЈ и да ће због тога морати да одговарају пред судом, а догађај се одиграо почетком априла.

Сведок, ХАЉИТ ТЕМАЈ, је изјавио да су пок. Селман и Мифтар Темај његова рођена браћа. Селман је рођен 1929. године, а Мифтар 1933. године. Селман је готово читав живот провео у Кушнину, док су он и Мифтар били у Зубином Поточу, а потом и у Нишу. Његов брат Селман је био домаћин и чувао је 30 година границу док је караула била у селу Љубица Хас за шта је добио награду од ЈНА. Када је 2003. године био у Кушнину мештани су га обавестили да су његова браћа стрељана, након чега се распитивао по Србији да се његова браћа пронађу жива или мртва, да би га обавестили да су пронашли део главе и кичме његовог брата Мифтара. Том приликом је сазнао од деце пок. Мифтара да су мештани видели једну главу код гробља и код црвене „Ладе“. Исту није видео лично али је чуо да је однета на анализу. Дана 22.12.2004. године је у Кушнину дочекао сандук са остацима његовог брата који су довежени из Ораховца, које је након тога сахранио, док посмртни остаци Селмана никада нису пронађени. Такође, је навео да су му синови пок. Мифтара, Хусеин и Рахман, који живе у Ђаковици, рекли да су им неки људи узимали крв за анализу, након чега је утврђено да пронађени остаци припадају пок. Мифтару. Додао је да је био у Нишу када је почео рат, а да су породице пок. Мифтара и Селмана отишле из Кушнина за Албанију 27. или 28.03.1999. године, док њих двојица нису хтели да напуштају село, које информацију је сазнао од сељака чија имена не зна.

Сведок, ЈУГОСЛАВ КАМЕНЧИЋ, изјавио је да је био на одслужењу војног рока у ВП 4445/8-2 Призрен од 22.12.1998. до 14.07.1999. године, да је његов командир био кап. Рангелов, као и да познаје мајора Златана Манчића, органа безбедности, а такође и војнике Данила Тешића и Мишела Серегеја, који је био курир код потпор. Радета Радојевића. Даље је објаснио да је по ВЕС-у био везиста и да је био задужен радио уређајима, да није учествовао у акцијама, да је војнике Тешића и Серегеја, виђао отприлике једном недељно. Дана 07.04.1999. године је дошао у село Кушнин како би обавестио мајора Манчића и боравио је у селу до 09.04.1999. године. У том периоду није чуо да је било ко наредио Тешићу и Серегеју да некога убију нити да је било цивила у селу.

Сведок, ИВИЦА ВЕЉКОВИЋ навео је да је био војник у ВП 4445-6/5 Призрен, да му је командир био кап. Богдановић, да је често био на терену, да је обишао

комплетан рејон Призрена, Ђаковице, Ораховца, Паштрика и др., да се сећа догађаја који се догодио после почетка бомбардовања на путу Ораховац – Вран стена, као и да је неко јавио да долази колона избеглица. Војска је тада легла поред пута, када су прошла два трактора је затим зауставила два трактора са приколицама у којима су се налазили цивили. Након заустављања колоне, на пут је изашао један старешина чији чин није видео, мало крупнији, црне косе, просед, старији, са брковима, који је потом ишао од трактора до трактора, тржио њихове легитимације и питао куда су кренули и да ли имају новац. Ови људи су вадиле све што су имали и показивали му. Није видео да ли су том старешини људи у задњем трактору дали новац, али је видео када је он дошао до првог трактора, који је возио један старац, коме је тај старешина најпре тражи личну карту и питао где је кренуо, на шта му је старац одговорио да иде у Албанију, након чега је старешина почео да га вређа и питао да ли код себе има новац, да би потом, када му је старац одговорио да нема, опалио шамар. Након тога старац је извадио новац и предао старешини у руке, који је он затим ставио у свој џеп. Видео је да се ради од станом новцу, немачким маркама, али му није познато о ком износу је реч, зна само да су новчанице биле црвене боје. Старац му је затим рекао да нема више новца, па је старешина питао остале у трактору да ли можда они имају. Свему овоме присуствовао је и пор. Хусеин Сервановић, који је рекао том старешини да пусти тог старца, да би се потом тај старешина њима обратио речима „шта чекате војско, склоните се“ како би се склонили с тог места, а ово је изјавио након што је новац ставио у џеп. Овог старешину више није видео, а пор. Сервановић га је стално испитивао у вези овог догађаја, па и онда када се јединица пребацила у Лебане. Питао га је колико новца је тај старешина узео, и истом је такође рекао да не зна о ком износу је реч. Додао је и то да тај старешина није био из његове јединице, већ је он преко ноћи дошао са својом јединицом те су преспавали у шуми на том положају код Вран стене.

На главном претресу пред Војним судом у Нишу након што му је наложено да покаже лице које је узимало новац на терену, исти је прво означио адв. Радоњу Живковића, а затим је показао и на окр. Златана Манчића, изјавивши том приликом да је то лице тада имало бркове и да није нешто посебно обраћао пажњу на његов изглед, јер га у том тренутку сам догађај није много интересовао, али је о истом известио свог командира пор. Хусеина Сервановића. Појаснио је да му није познато о ком износу новца се радило, нити је то помињао код истражног судије приликом давања изјаве. Даље је навео да се критични догађај одиграо пред зору, али се ипак добро видело, а од мајора Манчића се у том тренутку налазио на удаљености од око 10 – 15 метара. Радило се о црвеним новчаницама и сме да се закуне да је исти тада узео новац од цивила. Додао је да је том приликом колона била заустављена по наређењу пор. Сервановића и иста се састојала од два или три трактора и мотокултиватора. Када је пришао тој колони цивили су били на тракторима, а након што им је пришао мајор Манчић исти су почели да силазе са трактора.

Такође је и на наредном главном претресу изјавио да старешина са брковима, који је узео новац од цивила највише личи на окр. Златана Манчића, при чему је показао на истог, додавши да мисли да је он, јер није исто када је лице у војној униформи и у цивилу. Објаснио је да је такву изјаву дао и на главном претресу пред Војним судом у Нишу, када је такође означио окр. Манчића као лице које је узело новац од цивила када га је судија питао да ли може да препозна тог старешину међу лицима у првом реду, с тим што је претходно грешком означио адв. Радоњу Живковића, који пуно подсећа на окр. Манчића, објаснивши да је тада имао 20-ак година, те да му је тада тај човек деловао старије.

Сведок, МИОДРАГ ПЕРОШЕВИЋ навео је да је почев од 06.04. па до 21.04.1999. године био у саставу своје војне јединице ВП 4445/7-3 Лесковац, која се за време рата налазила у Призрену, а са тенковским водом је боравио у селу Кушнин. Познато му је да је до 01.04.1999. године у овом селу било становништва, које је напустило село, тако да дана 06.04.1999. године када је са својим тенковским водом заузео положај, није видео ни једног цивила. Познаје мајора Манчића, који је био орган безбедности у борбеној групи 3. а такође и потпор. Радојевића и капетана Рангелова. Није му познато да је било ко наредио убијање цивила, нити да је било ко убијао цивиле, јер је то било строго забрањено.

Сведок, ХУСЕИН СЕРВАНОВИЋ је навео да је за време рата био на дужности у ВП 4445/6 Призрен, као и да је током рата мајора Манчића видео једном крајем марта или почетком априла 1999. године код места Троја на путу од Малишева према Ораховцу. Тог јутра се кретала колона трактора из правца Малишева у правцу Ораховца, те су исту зауставили јер је пролазила кроз рејон јединице. Након заустављања мајор Манчић је вршио легитимисање лица у тракторима. Касније је чуо од десетара Ивице Вељковића да је мајор Манчић од неких људи у колони узео извесну суму новца, што је он даље пренео мајору Токићу. Нагласио је да он лично није видео сам тренутак узимања новца већ је му је то пријавио наведени сведок. Сећа се да су тог дана два трактора наишла пред зору и када је он дошао, мајор Манчић је већ обављао разговор са цивилима који су сишли са трактора.

Сведок БРАНИСЛАВ КОВАЧЕВИЋ, је изјавио да у тренутку уласка у село Кушнин није било цивила, да он није видео ни једног и да не зна где су отишли. Како се са својим водом често налазио на терену ретко је сретао Радојевића, Манчића, Тешића и Серегуја. Исте је виђао само када је долазио у село Кушнин. Када је једном приликом кренуо на реферисање код капетана Слободана Рангелова заједно са Радојевићем, срео их је уз пут мајор Манчић који се тада обратио Радојевићу и рекао му да му требају 2 војника за извршење неког задатка, с тим што није помињао о каквом задатку је реч. Радојевић му је тада рекао да му требају војници за предстојећи задатак али да ће му обезбедити два војника. Није му познато да је Манчић претходно звао Радовића, јер то није ни чуо ни видео.

Сведок, ЈОВИЦА КОЛУНЦИЋ изјавио је да се почетком рата налазио на дужности другог стрељачког вода друге чете, да је његов командир био кап. Рангелов а орган безбедности мајор Манчић, а такође је познавао и војнике Тешића и Серегуја, који су дошли из Ваљева. Са својом јединицом је већ 06. или 07.04.1999. године ушао у село и у то време у селу није било мештана. Није чуо да је неко од старешина наредио неком војнику да убије било кога, и није тачно да је прозивао Тешића да ће завршити у Хагу. Више пута је пешице и неколико пута трактором, ишао путем из Кушнина у правцу Призрена, али није приметио лешеве, нити је било каква возила склањао и палио, нити му је познато да је у Кушнину било затворених цивилних лица. Војницима из свог вода је давао упутства на који начин треба да поступају са заробљеницима, рањеницима и цивилима, објашњавајући им да је забрањено мучење и убијања, а поред тога јединица је располагала са пар брошура из којих су војници могли да се упознају са наведеним.

При суочењу у истрази са окр. Тешићем, а у вези тога да му је рекао „да када пали, пали боље“, остао је при својој изјави да окривљеном то није рекао, док је окривљени остао при својој одбрани у истрази да му је овај сведок то рекао.

Сведок, МИЛОВАН ЂОРЂЕВИЋ у својој изјави навео је да је за време рата био на одслужењу војног рока, да не познаје лично окр. Манчића, да је виђао почетком марта једног мајора са брковима али да са њим није контактирао, као и да познаје окр. Радојевића јер му је он оверио војну књижицу, док му је окр. Тешић био командир одељења, за кога мисли да је добио чин водника у резерви. Сереги Мишела слабо познаје, сећа се једино да је био курир код потпор. Радојевића. Са својом јединицом био је селу Кушнин. Није чуо да је неки старешина, па ни потпор. Радојевић, говорио да има право да стрелја војника уколико не изврши наређење. Такође, му није познато да је неко из села Кушнин убијен. Не сећа се да су Тешић и Сереги дошли у његову јединицу и од њега и Милосављевића узели аутоматске пушке.

Сведок, НИНОСЛАВ МИЛОСАВЉЕВИЋ је навео да је за време рата био на одслужењу војног рока у ВП 4445/50 Ђаковица, да му је потпор. Радовић био командир вода, одакле и познаје Тешића и Серегија. Његова јединица је почетком априла била у селу Кушнин и у то време у селу није било цивила. Није му ништа познато у вези убијања двојице цивила из села Кушнин и не сећа се да је Серегију или Тешићу давао своју пушку на коришћење. Такође се не сећа да је било ко од старешина говорио да има право да стрелја војника уколико не изврши наређење.

Сведок, ЈЕЛИВОР ЈОВАНОВИЋ, изјавио је, да је за време рата био на одслужењу војног рока у ВП 4445/50, да је његов командир вода био пор. Јовица Колунџић, да је он био возач и да је у селу Кушнин дошао нешто касније него његова јединица, отприлике између 10. и 12.04.1999. године. Тада у Кушнину није било цивила, нити му је познато да је било ко од цивила настрадао. Не сећа се да су војници Тешић и Сереги узимали од њега аутоматску пушку коју је дужио, нити му је познато да су исте узимали од других војника, као ни да је било ко од старешина говорио да ће убити војника ако не изврши наређење.

Сведок, РАДОМИР МИХАЈЛОВИЋ, навео је да се од пре почетка па до краја рата налазио на дужности референта за сузбијање криминалитета у ВП 4445/4 Призрен, да је мајора Манчића упознао за време рата, када су се виђали у неколико наврата. Даље је, а након предочавања потврда о привремено одузтим предметима од 20.04.1999. године, Инт. бр. 131/99-2 од 09.05.1999. године и Инт. бр. 184/99-2 од 11.05.1999. године, навео да се сећа да је мајор Манчић једном приликом у Призрену донео неке ствари, с тим што га је претходно о томе био обавестио начелник службе безбедности. Радило се о неким предметима и новцу и исти је том приликом само рекао „ево ти ово, журим, потпиши ми у свеску, да сам ти предао ове ствари па ћеш ти мени да даш папир“, на шта му је одговорио да жели да преброји ствари и новац, што је и учинио, а мајору потписао у радној бележници. Том приликом је мајор Манчић из црне свешчице извадио неки новац, од кога му је део предао, док му је део остао у белжници. Не зна колико му је новца остало у бележници, али сећа се да је било више од једне новчанице. Не зна да ли је то његов приватни новац или је и то одузет новац, а о томе га није ни питао. Након предочавања радне бележнице мајора Манчића, потврдио је да је такву бележницу мајор имао код себе и да је његов потпис испод датума 26.04.1999. године, као и да су предмети наведени у бележници и потврди идентични. Након издавања потврде, позвали су га органи безбедности, а кап. Величковић, га је питао које предмете му је мајор Манчић предао. Показао му је потврду од 26.04.1999. године и напоменуо му да је у радној бележници мајора Манчића видео још пара које није предао. На њихово тражење о томе је сачинио службену забелешку, да би након неколико дана заједно са кап. Величковићем отишао код мајора Манчића и том приликом од истог одузео предмете по потврди Инт. бр. 131/99-2 од 09.05.1999. године.

Сведок, ВЛАТКО ВУКОВИЋ, је навео да почев од августа 1998. године обављао дужност команданта II моторизованог батаљона ВП 4445 Призрен који је био у саставу 549. МТБ. У саставу батаљона били су и кап. Слободан Рангелов – на дужности командира II чете у оквиру које је као командир вода био Раде Радојевић. Сећа се и војника Данила Тешића и Мишела Серегеја који су били у воду Радета Радојевића. Није му познато да се током боравка његове јединице на терену, тј. рејону села Кушнин, дешавало било шта недозвољено, јер би у супротном предузео одговарајуће мере у виду покретања одређених поступака. Штаб Врховне команде издао је правила понашања за борце која су умножили у преко 1.000 примерака које су доставили по четама и ово упутство је имао сваки војник. У том упутству био је прописан поступак са ратним заробљеницима, рањеницима, цивилима, цивилној имовини и културним и материјалним добрима.

Сведок, ПАВЛЕ РУДИЋ, изјавио је да је био распоређен на дужност референта у органу безбедности у саставу ВП 4445 Призрен, као и да се не сећа да му је било ко од окривљених пријавио неки догађај који би се односио на убиство цивила. За време рата обавио је много разговора са војницима и старешинама, вероватно и са неким од окривљених али се тога заиста не сећа, поготово не чињенице да је неко од њих пријавио убиство цивила, коју могућност ипак не искључује. Имао је контакте са окр. Тешићем о чему су такође сачињаване белешке, с тим што не може да се сети да ли га је неко од окривљених обавестио о убиству двојице цивила.

Након што је сведоку, окр. Тешић на главном претресу пред Војним судом у Нишу, предочио време, место и начин када му је пријавио спорни догађај, о чему је сачинио и писмени извештај у коме није помињао да је и окр. Сереге пуцао, поновио је да се догађаја не сећа али да је могуће да је било онако како је то навео окр. Данило Тешић, у ком случају је то сигурно евидентирао и известио свог претпостављеног старешину.

Сведок, ЈАНКО ГРАНДИЋ, је изјавио, да нема никаква сазнања о догађањима у селу Кушнин, у коме никада није ни био, али да је 01.04.1999. године упознао мајора Манчића, када је поступајући по наређењу од 31.03.1999. године, требао да смени јединицу потпор. Радојевића на превоју Троја која се налази између Ораховца и Малишева. Манчића је упознао тако што је га је исти замолио да му помогне око контроле цивила који су тракторима ишли према Ораховцу и Призрену. Сећа се да му се том приликом мајор Манчић пожалио да му је један од цивила понудио новац, држећи пред собом отворен новчаник, и да је он одбио. У близини мајора било је неких војника који су били у приправности да отворе ватру у случају напада, а такође се сећа да је у близини био војник који је имао чин десетара.

Сведок, СЛАВИША СТАНКОВИЋ, изјавио је да је боравио у селу Кушнин, где је дошао 08. или 09.04.1999. године, као резервиста у оквиру треће борбене групе у 549. МТБ, где је било оформљено једно одељење војне полиције у коме је он био постављен за командира јер има вишу школу унутрашњих послова. Никакве старије људе није видео у селу нити има било каквих сазнања о томе да су у селу била двојица цивила.

Сведок, НЕНАД СТАНКОВИЋ, је навео да је био ВПУ 1998. године на Косову у саставу 3. батаљона Војне полиције, коју је напустио али је током рата био мобилисан као резервиста, где је након 2, 3 дана боравка у Ђаковици, био премештен у Кушнин. Том приликом у селу није видео цивиле. Даље је навео да је скоро сваког дана из

Кушнина ишао за Призрен и никада није видео на путу неке лешеве, а сећа се да је једном приликом био у неком кафићу у Призрену заједно са Сашом Петровићем, када се Саша јавио један цивил, за кога му је затим Саша рекао да га зна из Кушнина. То лице је било средњих година.

Са територије КиМ се повлачио заједно са војником Данилом Тешићем, који је возио камион док је он седео на сувозачевом седишту, када му је рекао да је „убио двојицу шиптара на путу ка Призрену“. Није поверовао у тачност ове изјаве јер је Данило био склон алкохолу и хвалисању. Такође, је навео да је по изласку из села Кушнин у правцу Призрена приметио возило марке „Лада“ паркирано с десне стране поред пута, али ништа друго није приметио поред возила у смислу паљевине, а једном приликом је поред исте прошао и пешака и ни тада није приметио знакове паљења на возилу нити око возила. Возило је први пут видео када је почео да вози мајора Манчића, и исти је такође могао да види ово возило, као и сви други који су тим путем пролазили.

Сведок, БОЖИДАР ДЕЛИЋ, је изјавио да је пре и за време рата био командант 549. бригаде са седиштем у Призрену чији је један батаљон био смештен у Ђаковици, као и да је за догађај који је предмет поступка први пут чуо када су окривљени стављени у притвор од стране Војног суда у Нишу. Објаснио је да када се сазна за неко кривично дело у јединици и када он буде информисан о томе, предузима одређене мере како би се открили учиниоци, сачували докази и припреми одговарајућа документација које ће касније бити предата тужиоцу и суду.

Даље је навео да су током 1998. године сви војници имали упутство које је издала Команда Корпуса о начину поступања према заробљеницима, рањеницима и цивилима, у коме је писало како да поступају и у ситуацији ако би они били заробљени. Када је почео рат слично упутство је добијено и од Генералштаба и у истом је прописано да се сви припадници војске придржавају одредби међународног ратног и хуманитарног права. О наведеном су постојала разна наређења и у готово сваком је било предвиђено како поступати у овим ситуацијама, да је забрањено одузимати имовину од грађана и да ће све то бити санкционисано.

Сведок, ИВАН МИДОВИЋ, навео је да је током рата обављао дужност референта за границу у Команди Приштинског корпуса, и по чину је био потпуковник. Као референт за границу имао је обавезу да обилази карауле, између осталог и караулу Ликен, тако да је често пролазио кроз село Кушнин. Сећа се да је једном приликом у овом селу на клупи видео два цивила које је обезбеђивала војска. Та лица су била по годинама млађа од њега 10 до 15 година, а он је тада имао 58 година, и била способна да учествују у борби. Догађај који је описао догодио се маја месеца 1999. године а тога се сећа јер је прешао у Урошевац 20 – 25 дана након овог догађаја, што је било почетком јуна 1999. године.

Сведок, МОМИР СТОЈАНОВИЋ, је навео да је током рата био на дужности начелника органа безбедности у Приштинском корпусу. Мајора Манчића познаје јер је и он био упућен у Приштински корпус. Први пут је за конкретни поступак сазнао када је био на припреми за сведочење пред Хашким трибуналом у предмету генерала Лазаревића, којом приликом је имао на располагању одређене извештаје и прегледе поднетих кривичних пријава и процесуираних кривичних дела. Иначе имао је сазнања добијена од стране начелника безбедности Величковића, да су прикупљани подаци у вези мајора Манчића, да је током једне операције на превоју Троја од неких цивила одузимао новац.

Сведок, ДРАЖЕН ДОБРИЋ, изјавио је, да познаје мајора Манчића још од ратишта у Хрватској, док је са Радојевићем био у истој бригади. Команду своје јединице је за време рата имао распоређену у селу Дедај, а првих 10 дана априла 1999. године је свакодневно ишао на реферисање у селу Кушнин. Није му било шта познато о самом догађају који је предмет поступка, већ је о истом чуо из средстава јавног информисања.

Сведок, МИЉАН ВЕЛИЧКОВИЋ, изјавио је да је начелник безбедности 549. бригаде, да је био претпостављени Павлу Рудићу, референту безбедности, као и да су у оквиру својих дужности имали неке податке о инкриминацији мајора Манчића, који је био придодат једној од борбених група у оквиру бригаде, у смислу да је од локалног албанског становништва одузимао новац, злато и друге ствари, у вези са чим су предузете одговарајуће мере па је Манчић удаљен из борбене групе и враћен у свој матични гарнизон. Није му ништа познато у вези убиства цивила и о томе је први пут чуо по завршетку рата.

Из налаза и мишљења КОМИСИЈЕ ВЕШТАКА, неуропсихијатра Др Слађане Богдановић, Мр. сци. мед. др Томислава Крстовића и Прим. др Слободана Серафимовића и вештака психолога Емилије Николић за окр. Мишела Серегија од 09.07.2002. године, суд је утврдио

- да је исти емоционално и социјално незрела личност, са неуротским развојем и психопатиформним карактеристикама, где интелектуална обрада долази тек после реализованог импулса, због чега исти функционише на нижем нивоу од постојећих примарних потенцијала,

- да му је у време извршења кривичног дела степен емоционалне и социјалне зрелости био на нивоу старијег малолетног лица (иако је у то време имао 21 годину живота),

- да се све време боравка у ратом захваћено подручје налазио у стању страха средњег интензитета, а да је након добијања наредбе у вези критичног догађаја, тј. о извршењу поменутог задатка, због егзистенцијалне угрожености ако задатак не изврши и чињенице да први пут извршава такав задатак, његов страх прерастао у страх јаког интензитета, као и

- да је, имајући у виду све напред наведено, његова способност да схвати значај свог дела и управља својим поступцима у време извршења истог, била битно смањена.

Из налаза и мишљења КОМИСИЈЕ ВЕШТАКА, неуропсихијатра Др Слађане Богдановић, Мр. сци. мед. др Томислава Крстовића и Прим. др Слободана Серафимовића и вештака психолога Емилије Николић за окр.за Данила Тешића од 09.07.2002. године и медицинске докуметације овог окривљеног, суд је утврдио:

- да се именовани презентује као емоционално незрела структура личности, пасивно агресивне динамике, са интелектуалним способностима на нивоу високог просека, које нису актуелизоване у оптималној мери,

- да је у време извршења кривичног дела степен емоционалне и социјалне зрелости био на нивоу старијег малолетника (иако је у то време имао непуну 21 годину живота),

- да се све време боравка у ратом захваћено подручје налазио у стању страха средњег интензитета, а да је након добијања наредбе у вези критичног догађаја, тј. о извршењу поменутог задатка, због егзистенцијалне угрожености ако задатак не изврши и чињенице да први пут извршава такав задатак, његов страх прерастао у страх јаког интензитета, као и

- да је, имајући у виду све напред наведено, његова способност да схвати значај свог дела и управља својим поступцима у време извршења истог, била битно смањена.

Вештак неуропсихијатар СЛАЂАНА БОГДАНОВИЋ, је на главном претресу пред Војним судом у Нишу изјавила да остаје у свему при налазима и мишљењима за окр. Данила Тешића и Мишела Серегија, у чијој је изради као члан тима лекара - вештака учествовала, и објаснила да код окр. Данила Тешића не постоје елементи трајног или привременог душевног обољења, привременог душевног поремећаја или заосталости у душевног развоја. Даље је навела да старих као фактор од утицаја на степен расуђивања припада групи физиолошких афеката, односно исти није имао елементе патолошког страха, тј. патолошког афекта, да по интензитету исти може бити слабог, средњег и јаког интензитета а да је од значаја за способност расуђивања и доношења одлука страх јаког интензитета, као и делимично страх средњег интензитета. Такође је објаснила да су патолошки афекта страха паника и препаст које нису пронашли код окривљеног, а они као такви у потпуности компромитују степен расуђивања и одлучивања и самим тим утичу на потпуну неурачунљивост. Наведени узроци припадају групи привремених душевних поремећености чега у конкретном случају није било. По дефиницији страх представља интензивно мучно осећање велике напетости који изазивају осећања постојеће или предстојеће опасности по интегритет личности. У време добијања поменутог задатка, односно наређења долази до прерастања страха средњег интензитета у страх јаког интензитета, а на терену емоционално незреле структуре личности, какав је и окривљени, актуелно постоји нерктивно прихватање туђих подстицаја и подложност спољним утицајима и дати задатак значи и његову непосредну реализацију без претходне интелектуалне обраде која следи тек након извршених радњи. Даље је објаснила да физиолошки афект страха јаког интензитета у првом реду ремети психичке функције које се односе на интелектуалне и волунтаристичке способности као и процес мишљења који може бити без могућности сагледавања узрока и тока последица догађаја и појава што се у крајњој дистанци може користити са правилима друштвеног понашања, при чему процес памћења, упамћивања и репродукције не мора бити компромитован. Он је компромитован код патолошких афеката, код препаста и панике где постоји јака амнезија.

У вези окр. Мишела Серегија, навела је да код именованог такође не постоје елементи који би указивали на постојање трајног или привременог душевног обољења, душевне поремећености ни заосталости у душевном развоју, да се структура личности презентује као личност дисхармоничног развоја са рано испољеним поремећеним понашањем у социјалној средини, које означавају као психопатиформне карактеристике с обзиром да се именовани налази у фази касније адолесценције и да његов развој личности још није завршен. Није могла да се изјасни о томе да се ради о психопатском поремећају. И код овог окривљеног постојао је страх јаког интензитета из реда физиолошких афеката без елемената патолошког страха, односно панике или препаста и исте не искључују могућност и способност упамћивања и репродукције догађаја. Дакле обојица окривљених су у време извршења дела били у стању битно смањене урачунљивости. Иначе, страх јаког интензитета има на волунтаристичку способност дестимулативно или стимулативно дејство и може компромитовати степен доношења одлука и до потпуне неурачунљивости, односно до потпуне немогућности управљања својим поступцима.

На основу изведених писаних доказа суд је утврдио следеће, и то:

- из потврде о привремено одузетим предметима Инт. бр. 120/99-1 од 26.04.1999. године, потврде о предатим новчаних средстава и злата у даљу надлежност Инт. бр. 121/99-1 од 27.04.1999. године и потврде СП бр. 8-28, 8-29/1 од 01.05.1999. године да је мајор Златан Манчић дана 26.04.1999. године, предао ОСЈ војне полиције, ВП 4445/4 Призрен, средства пронађена у селу Кушнин, и то разни накит, као и новац у износу од 630 немачких марака и 265,00 динара,

- из потврде о привремено одузетим предметима Инт. бр. 131/99-2 од 09.05.1999. године да је мајору Златану Манчићу дана 09.05.1999. године, ОСЈ војне полиције ВП 4445/4 Призрен одузело новац у укупном износу од 260 немачких марака различитих апоена са уписаним серијским бројевима у потврди, као и новчаницу од 100,00 динара, као и различито оружје и делове оружја, накит и техничким уређајима,

- из потврде о предаји пронађених средстава Инт. бр. 134/99-1 од 11.05.1999. године да је мајор Златан Манчић донео у СД ВП и предао један фотоапарат, видео камеру и аутомат НН производње, а који предмети су пронађени приликом претреса кућа у селима Љубижда Хас, Ромаја и Кабаш,

- из потврде о пријему нађених ствари од 30.04.1999. године да је мајор Манчић предао дана 30.04.1999. године ОСЈ м. вод. Дејану Рудићу разво оружје означено редним бројевима 1 – 6 у потврди,

- из списка предатих новчаница одузетих дана 20.04.1999. године суд је утврдио апоене и серијске бројеве новца, и то 420 немачких марака и 200,00 динара, које је потпуковник Вукојица Вујисић предао пуковнику Момиру Стојановићу,

- из потврде о привремено одузетим предметима бр. Сл од 16.04.1999. године да је од Корчак Горана дана 16.04.1999. године од стране МУП РС, Секретаријат у Приштини одузет разни златан накит.

На основу извештаја главне команде КФОР-а у Приштини од 24.06.2002. године, суд је утврдио да је од стране ове команде прослеђен захтев Централној криминалној истражној јединици који су их потом, у писаном одговору обавестили да су контактирали са Канцеларијом Регионалне истражне јединице у Призрену, те да о случају која је предмет истраге против Златана Манчића нема података у Полицијској станици, као и да су по овом питању извршене провере у КФОР-у који се налази у Призрену, али да су и ту били исти резултати. Такође је наведено да УНМИК полиција може да покуша да нађе ове информације на неком другом месту, те да ће исти дати све од себе да испуне захтев.

Увидом у извештај Међународног комитета Црвеног крста за лица нестала у вези са сукобом на Косову суд је утврдио да се на страни 50. и 102. извештаја налази на списку несталих лица име пок. Селмана Темаја, рођеног 1929. године у Кушнину, од оца Садика, који је последњи пут виђен дана 05.04.1999. године у Кушнину, односно да се исти још увек води као нестало лице.

Суд је из писмених доказа који су замолним путем прибављени од Одељења за правосуђе УНМИК-а, од стране Министарства правде Републике Србије, утврдио следеће:

- из потврде Међународног комитета Црвеног крста од 12.03.2002. године да је овом Комитету отворен захтев за тражење Мифтара Темаја (од оца Садика) рођеног 1933. године у Кушнину, о коме се ништа не зна од 05.04.1999. године,

- из потврде о смрти Мифтара Темаја коју је издало Одељење за правосуђе, канцеларија за судску медицину дана 25.11.2004. године да је Мифтар (Садик) Темај рођен 1933. године у Кушнину, од оца Садике и мајке Шерифе, есхумиран 18.04.2003.

године у Кушнину, општина Призрен, те да је извршена аутопсија пронађених делова тела дана 05.11.2003. године,

- из потврде Управе за Здравствену и социјалну заштиту општине Призрен бр. 360-218 од 22.08.2008. године издате сину Муси Темају ради доказивања пред судом да је Селман (Садик) Темај рођен 1929. године у селу Кушнин Хас, општина Призрен нестао током последњег рата на Косову дана 05.04.1999. године у месту Кушнин Хас, те да ово лице још увек није пронађено,

- из потврде УНМИК-а од 22.12.2004. године о пријему тела Мифтара Темаја, да је Хусеин Темај примио леш Мифатара Темаја, као и оригинале лекарског уверења о смрти, уверења о идентификацији, потврђивање идентитета, одећу и обућу и личне ставри покојног,

- из потврде Управе за здравствено и социјално старање СО Призрен бр. 06/1 – 007 од 12.01.2005. године издате сину на основу захтева за конкретисање по упутству Министарства здравља и Социјалне сигурности ратних инвалида, да је Мифтар Темај рођен 21.11.1933. године у Кушнину Хас, О. Призрен, убијен као цивилно лице током оружаних сукоба дана 05.04.1999. године у месту Кушнин Хас,

- из потврде УНМИК-а, Канцеларије за нестала лица и судску медицину о ДНК анализи Канцеларије за нестала лица и судску медицину од 25.11.2004. године, да је на основу узорака крви супруге и синова пок. Мифтара Темаја, Зелфије, Хусеина и Рахмана Темаја, Међународна комисија за нестала лица уз помоћ ДНК анализе, упоређивањем узорака костију и зуба пок. и крви сродника, утврдила да се исти подударају.

Увидом у ратни дневник 2. бригаде 549. Моторизоване бригаде и дневне извештаје о раду команде 2. бригаде, које је достављао Команди 549. МТБР командант, мајор Влатко Вуковић, суд је утврдио да у истима нема евидентираног догађаја описаног у тачки а) изреке пресуде, док је на основу дневних заповести за одбрану од 03.04. и 08.08.1999. године, која је издавао командант 2. бригаде, мајор Влатко Вуковић, као и наређења Команданта 549. МТБР, пуковника Божидара Делића од 03.04., 05.04., 07.04., 16.04. и 23.04.1999. године, утврђено да су старешинама и војницима изаване заповести (наредбе) о томе како треба поступати са ратним заробљеницима и цивилним лицима, професионално и без непотребних разарања објеката, уз посебно збрињавање деце и старијих особа, предузимање мера ради спречавања пљачки и других видова криминала, односно уз потпуну примену поштовања правила Међународног ратног права са упутствима коме треба пријавити ратне заробљенике и учињена кривична дела ради предузимања одговарајућих мера за утврђивање кривичне одговорности учинилаца.

Суд је ценио одбрану окр. Златана Манчића, те нашао да окривљени у својој одбрани није оспорио да је био у ВП 4445 Призрен као орган безбедности, те да су у селу Кушнин затекли два цивила, два брата, која су добро говорила српски језик са којима је обавио разговор, те да је рекао окр. Радојевићу да преузме ове цивиле и да обезбеди два војника који ће их одвести у правцу Призрена. Такође није оспорио да је са та два цивила албанске националности током три дана њиховог боравка у селу Кушнин обавио више разговора. У том делу суд је прихватио одбрану окр. Манчић Златана налазећи да је у односу на наведене околности одбрана окривљеног сагласна и са одбраном окр. Радета Радојевића, окр. Данила Тешића и окр. Сереги Мишела. Такође се присуство два цивила албанске националности у наведеном периоду са којима је окр. Златан Манчић обавио разговоре утврђује и на основу исказа ошт. Мусе Темаја, ошт. Хусеина Темаја и сведока Рушита Темаја. Сведок Рушит Темај је навео да му је лично познато да су сада пок. Мифтар Темај и Хусеин Темај остали у селу Кушнин када је дошла Војска и стационира се у селу јер је и он остао у селу и да је војска ухватила Мифтара Темаја и Селмана Темаја са којима се састао сутрадан и који су му рекли да их је војска водила у

Команду у Кушнину и да треба да се сутрадан јаве поново команди и да не смеју да се удаљавају. Оштећени Муса Темај и Хусеин Темај су потврдили да им је наведено испричао сведок Рушит Темај. Дакле, суд је утврдио да су критичном приликом у селу Кушнин били сада пок.Мифтар Темај и Хусеин Темај и да је са њима окр. Златан Манчић обавио разговоре јер је наведено сагласно и са исказима наведених сведока. Присуство два цивилна лица албанске националности су потврдили у својим одбранама окр.Раде Радојевић, окр.Данило Тешић и окр. Сереге Мишел.

Суд није прихватио одбрану окр. Златана Манчића у делу да није наредио да се та два цивилна лица албанске националности лише живота од стране та два војника након што се удаље из села у правцу Призрена. По оцени суда одбрана окр. Златана Манчића у том делу је усмерена на избегавање кривичне одговорности и у супротности је пре свега са одбраном окр. Данила Тешића и окр. Сереге Мишела које су дали у истрази и на главном претресу пред Војним судом, а такође у супротности и са одбраном окр. Радојевића која је дата у истрази и на главном претресу пре него што је изменио своју одбрану да се не сећа како се догодио овај догађај. Такође је у том делу одбрана окр. Златана Манчића у супротности са исказом сведока Слободана Рангелова који је навео да је чуо да је мајор Манчић наредио да војници Данило Тешић и Мишел Сереге убију та два цивила и да га је о томе известио окр.Радојевић. Даље промене у одбрани окр.Златана Манчића у погледу старости покојних оштећених и наводе да се радило о лицима која су била млађа него што је навео приликом давања свог првог исказа суд оцењује како усмерене на избегавање кривичне одговорности, контрадикторне са претходним наводима у одбрани, а и у супротности са осталим изведеним доказима и то изведеним писменим доказима па и одбранама окр. Данила Тешића и окр. Сереге Мишела које су дали у истрази и на главном претресу пред Војним судом.

Суд је утврдио да су два лица албанске националности са којима је окр. Златан Манчић обавио разговор а након тога и наредио да се лише живота, покојни оштећени Мифтар Темај рођен 1933 и Селман Темај рођен 1929 године. По оцени суда наведено произилази из одбране окр. Златана Манчића који у својој одбрани није оспорио да су затечена у селу Кушнин два цивила – два брата албанске националности са којима је обавио разговор и наредио да се изведу из села у правцу Призрена. Присуство два лица албанске националности у својим одбранама у истрази нису оспорили такође окр.Радојевић, окр.Тешић и окр.Сереге, као и да су управо та два лица окр.Тешић и окр.Сереге по наредби окр.Манчића и окр.Радојевића извели из села Кушнин у правцу Призрена и лишили живота, а што је сагласно и са исказом сведока Слободана Рангелова. Идентитет наведених лица покојних оштећених, се утврђује и из исказа сведока Рушита Темаја који је изјавио да су два цивилна лица албанске националности која су била у селу Кушнин и са којима је обављен разговор у Кушнину у Команди након доласка ВЈ, Мифтар Темај и Селман Темај које познаје јер су из истог села. Наведено се утврђује и на основу исказа сина пок. Селмана Темаја, ошт.Мусе Темаја и исказа сина пок.Мифтара Темаја, ошт.Хусеина Темаја. Такође се утврђује да се ради о наведена два лица и на основу исказа сведока Халити Темаја рођеног брата сада пок.Селмана и Мифтара Темаја, на основу ког исказа се утврђује да су сва тројица браћа, и да је од стране мештана обавештен да су његова браћа Селман и Мифтар Темај стрељани почетком априла месеца 1999.године.

Поред тога и на основу изведених писмених доказа и то извештаја Међународног комитета Црвеног крста за нестала лица након сукоба на Косову, утврђује се да се на страни 50 и 102 извештаја налази на списку несталих лица и име пок. Селмана Темаја рођеног 1929.године у Кушнину који је последњи пут виђен дана 05.04.1999.године у

Кушнину. Наведено је сагласно и са потврдом Управе за Здравствену и социјалну заштиту општине Призрен бр. 360-218 од 22.08.2008. године издате сину Муси Темају да је Селман (Садик) Темај рођен 1929. године у селу Кушнин Хас, општина Призрен нестао током последњег рата на Косову дана 05.04.1999. године у месту Кушнин Хас, те да ово лице још увек није пронађено. Затим је на основу потврде о смрти Мифтара Темаја коју је издало Одељење за правосуђе канцеларије за судску медицину дана 25.11.2004.године утврђено да је Мифтар Темај рођен 1933.године у Кушнину ексхумиран 18.04.2003 године у Кушнину, општина Призрен, те да је извршена аутопсија пронађених делова тела дана 05.11.2003.године. Наведено је сагласно и са потврдом УНМИК-а Канцеларије за нестала лица о ДНК анализи Канцеларије за нестала лица и судску медицину од 25.11.2004. године, на основу које се утврђује да је на основу узорака крви супруге и синова пок. Мифтара Темаја, Зелфије, Хусеина и Рахмана Темаја, Међународна комисија за нестала лица уз помоћ ДНК анализе, упоређивањем узорака костију и зуба пок. и крви сродника, утврђено да се исти подударују. Такође на основу потврде УНМИК-а од 22.12.2004. године о пријему тела Мифтара Темаја, утврђује се да је Хусеин Темај примио леш Мифтара Темаја, што је потврђено и лекарским уверењем о смрти, уверењем о идентификацији, потврђивању идентитета, одећом и обућом и личним ставрима покојног.

Наведени писмени докази су сагласни и са исказом сведока Хаљити Темаја који је изјавио да је дана 22.12.2004 године, у Кушнину дочекао сандук са остацима његовог брата који су довежени из Ораховца, која је након тога сахранио, док посмртни остаци Селмана Темаја никада нису пронађени. Хаљити Темај је такође потврдио да су му синови пок.Мифтара Хусеин и Рахман који живе у Ђаковици рекли да су им узимали крв на анализу и да је након тога утврђено да пронађени посмртни остаци припадају пок.Мифтару, а да су породице пок.Мифтара и Селмана отишли из Кушнина када су започела ратна дејства, а да су њих двојица остали у селу Кушнин. Имајући у виду све наведено суд утврђује оценом свих изведених доказа као и одбрана окривљеног у погледу идентитета два лица албанске националности која су лишена живота, да су то Мифтар Темај рођен 1933.године и Селман Темај рођен 1929.године од оца Садика, обојица из села Кушнин.

Суд је ценио одбрану окр. Радета Радојевића, те је нашао да окривљени у својој одбрани није оспорио у истрази, да је у наведеном периоду био на дужности командира првог стрељачког вода са чином потпоручника у оквиру ВП 4445 Ђаковица, а да је мајор Манчић био орган безбедности, те да му је исти у присуству Бранислава Ковачевића рекао да му требају два војника и питао их да је он схватио да та два војника треба да лише живота два лица, те да је он војницима Тешићу и Серегују рекао шта окр.Манчић тражи од њега и да ли они то могу да ураде и да су они то потврдили да могу. Суд је у овом делу прихватио одбрану окр.Радета Радојевића јер је у односу на наведене околности сагласна и са одбранама окр.Тешића и окр.Серегуја које су дали у истрази и на главном претресу пред Војним судом, такође је сагласна и са исказом сведока Слободана Рангелова као и наведеним писменим доказима на основу којих се утврђује да су лишена живота два цивилна лица албанске националности Мифтај Темај и Селман Темај. Такође је наведено сагласно и са исказом сведока Бранислава Ковачевића који је изјавио да је био присутан када се окр.Манчић обратио Радојевићу и рекао да му требају два војника.

Суд је ценио и промене у одбрани окр. Радета Радојевића у делу, где је најпре изјавио да му је окр.Манчић рекао да му требају два војника да „одраде двојицу терориста“ и да је он схватио да та два војника треба да лише живота та два лица, као и

касније наводе у одбрани окр.Радета Радојевића да окр.Манчић није употребио наведене речи да „одраде двојицу терориста“, већ да је само рекао да му „да два војника“ али да он није знао шта они треба да ураде и да са тиме није био упознат. Суд такође није прихватио одбрану окр. Радојевића у делу да са окр.Серегијем и окр.Тешићем није разговарао у вези лишења живота двојице цивила и да није такву наредбу дао окр.Серегију, већ да их је само послао код окр.Манчића. По оцени суда промене у одбрани окр.Радета Радојевића су у супротности са одбранама окр. Тешића и окр.Серегија које су дали у истрази и приликом извршеног суочења са окривљеним, а такође у супротности и са наведеним материјалним и писменим доказима и у супротности са исказом сведока Слободана Рангелова који је потврдио да га је окр.Радојевић известио да је мајор Манчић наредио да војници лише живота та два цивила. Такође приликом извршеног суочења између окр.Сереги Мишела и окр. Радета Радојевића у поступку пред Војним судом, окр.Сереги је сигурно и убедљиво изјавио окренут лицем према окр.Радојевићу, да га је окр. Радојевић позвао заједно са Тешићем и рекао им да је мајор Манчић наредио да стрељају два Албанца. Окр.Сереги је такође приликом извршеног суочења изјавио да је наведено наређење примио од окр.Радојевића при чему је био присутан и окр. Тешић, а не директно од окр. Манчића кога није том приликом чуо. Такође и окр. Данило Тешић у својој одбрани у истрази је навео да је окр. Манчић дошао са окр.Радојевићем и да му је тада окр. Манчић рекао да се у селу налазе два мушкарца и да ће му довести та два цивила која ће да доведе до „Ладе“ где ће их стрељати, а након стрељања запалити. Након тога он је изабрао окр.Серегија да пође са њим јер му је био најближи јер је био курир окр.Радојевића и да је окр. Радојевић разговарао са окр.Серегијем и рекао окр.Серегију у његовом присуству, да њих двојица треба да стрељају „двојицу шиптара“ и да им је након тога обојици рекао да узму пушке што су и учинили. Наведену изјаву окр. Тешић је потврдио и приликом извршеног суочења у истрази са окр.Серегијем, а затим се окр.Сереги приликом суочења у потпуности сложио са изјавом окр.Тешића, а касније на главном претресу и пред Војним судом у Нишу потврдио да је и он лично пуцао у једно од наведена два цивилна лица албанске националности и детаљно описао начин на који су та два лица лишена живота а сагласно са одбраном окр.Тешића пред Војним судом у истрази и на главном претресу.

Суд такође није прихватио измењене наводе у одбрани окр. Радета Радојевића, које је дао на главном претресу пред Вишим судом у Нишу као ни његове примедбе на исказ сведока Рушита Темаја. Суд није прихватио одбрану окр.Радета Радојевића у делу где он прецизно одређује да су у село Кушнин дошли 07.04.1999.године, те наводи да нису тачни наводи сведока Рушита Темаја у погледу тога да био са пок.Мифтаром и Селманом Темај у Селмановој кући када је дошла редовна војска и ухватила њих двојицу, а док је он побегао у шуму изнад села. Суд није прихватио одбрану окр.Радета Радојевића да исказ сведока Рушита Темаја није истинит у погледу наведених околности, с обзиром да одбрану у том делу окр.Радета Радојевића суд оцењује као усмерену на избегавање кривичне одговорности и у супротности са осталим изведеним доказима и то исказима саслушаних сведока па и одбранама осталих окривљених које су дали у истрази, а таква одбрана је контрадикторна и по самом свом садржају. Такви наводи у одбрани окр.Радета Радојевића су пре свега контрадикторни са одбраном коју је окр. Раде Радојевић дао пред Војним судом којом приликом је изјавио да је у село Кушнин дошао око 01.04.1999.године, те је приликом суочења са окр.Манчићем, окр.Радојевић изјавио да се критични догађај одиграо између 04.04. и 10.04.1999.године, а што је такође у супротности са његовим наводима на главном претресу да су у село Кушнин дошли 07.04.1999.године. Затим на основу одбране окр.Манчића се утврђује да исти није оспорио да су два цивила затечена у селу и да је са њима лично обавио разговор. Такође је окр. Златан Манчић у својој одбрани у истрази пред Војним судом у Нишу изјавио да

је крајем марта месеца 1999.године, био на простору између Малишева и Ораховца, првобитно у селу Дамање, да би се потом пребацили у село Кушнин. Поред тога присуство два цивила у селу Кушнин се утврђује и на основу исказа сведока Слободана Рангелова који је изјавио да је у село Кушнин најпре ушла јединица надлежна за контролу територија, након чега је он дошао у село којом приликом је чуо да су у селу остала два становника. Поред тога и на основу исказа сведока Југослава Каменчића се утврђује да је био везиста и да је био задужен радио уређајима и да је јединица након три – четири дана од отпочињања сукоба дошла у село Кушнин из села Дамање, а да је он као везиста накнадно дошао тек 07.04.1999.године. Наиме, сведок Југослав Каменчић је изјавио да су дана 07.04.1999.године, бачене касетне бомбе у околини његовог положаја од чега се он уплашио и сишао у село како би обавестио мајора Манчића, из чега такође произилази да је српска војска већ била у селу 07.04.1999.године, што је супротно са промењеним наводима у одбрани окр.Радета Радојевића. Сходно наведеном, суд није прихватио измењену одбрану окр.Радета Радојевића, већ је суд прихватио и оценио као веродостојан исказ сведока Рушита Темаја, с обзиром да се он изјасно о свим чињеницама везаним за конкретан догађај и објаснио присуство покојних оштећених Селмана Темаја и Мифтара Темаја, а ценећи његов исказ у склопу свих осталих доказа и конкретних околности које се утврђују на основу напред наведених доказа.

Имајући у виду све наведено суд није могао прихватити промењене наводе у одбрани окр. Радојевића, налазећи да су исти усмерени на избегавање кривичне одговорности.

Суд је ценио одбрану окр. Данила Тешића, те је нашао да окривљени у својој одбрани у истрази и на главном претресу пред Војним судом у Нишу није оспорио да је критичном приликом добио наредбу од окр. Манчића да лиши живота два цивила албанске националности и да му је такву наредбу дао у присуству окр. Радојевића. Такође окривљени није оспорио да је након тога окр. Радојевић и потврдио ту наредбу окр.Манчића, те да је у његовом присуству наредио и окр. Сереги Мишелу да лиши живота два цивила албанске националности. Такође окривљени није оспорио да су заједно он и окр. Сереги Мишел извршили то наређење тако што су наведена лица повели путем ка Призрену и када су стигли до путничког возила марке „Лада“, да им је рекао да наставе према Призрену и када су се одмакли десетак метара да је испалио метак из аутоматске пушке у правцу једног од тих лица и погодио га, те да је то лице одмах било лишено живота, а да је окр.Сереги Мишел нанишанио и испалио метак у правцу другог лица, погодио га у пределу леђа, од којих пореда то лице није одмах преминуло, те да је он након тога испалио још један метак и тада лишио живота и то лице. Затим је окривљени потврдио да су он и окр. Сереги Мишел претресли кофере и личне ствари тих лица, а затим их запалили. Суд је у овом делу прихватио одбрану окр.Данила Тешића налазећи да је окривљени такву одбрану потпуно сагласно дао и у истрази и на главном претресу пред Војним судом у Нишу, затим је приликом извршеног суочења са окр. Манчић Залтаном и окр. Радетом Радојевићем у потпуности поновио своју одбрану и остао при свим напред наведеним изјавама и децидирано тврдио да је истина оно што је изјавио. При свему томе окривљени је у својој изјави објашњавао бројне детаље конкретног догађаја о којима се изјашњавао како приликом давања изјаве у истрази, тако и приликом давања одбране на главном претресу пред Војним судом као и приликом суочења при чему је дао потпуно сагласне изјаве и сагласно се изјаснио о свим чињеницама конкретног догађаја. Осим тога таква одбрана окр.Тешић Данила је сагласна са одбраном окр. Сереги Мишела коју је дао у истрази као и на главном претресу при чему је окр. Сереги Мишел у својој одбрани на главном претресу пред Војним судом потврдио и одбрану окр. Тешић Данила и сагласно се изјаснио да је и он

пуцао у једно од цивилних лица албанске националности и у потпуности сагласно дао изјаву са изјавом окр. Тешића. Затим је одбрана окр. Данила Тешића коју је дао у истрази и на главном претресу сагласна и са исказима оштећених Мусе Темаја, Хусеина Темаја, сведока Рушита Темаја и Хаљит Темаја, а такође сагласна и са исказом сведока Слободана Рангелова како је напред наведено. Затим је одбрана окр. Данила Тешића коју је дао у истрази и на главном претресу пред Војним судом сагласна са исказом сведока Ненада Станковића који је навео да је Данило Тешић пред њим лично рекао у камиону када су се повлачили са територије КиМ да је „убио двојицу шиптара на путу ка Призрену“. Осим тога при суочењу окр. Тешића са сведоком Јовицом Колунцићем у истрази, окр. Тешић је у свему остао при својој изјави и поновио своју изјаву да му је сведок Јовица Колунцић рекао поводом наведеног догађаја „кад палиш, пали боље“ и да му је Јовица Колунцић говорио да ће због тога што су урадили ићи у Хаг. Суд је ценио наведено суочење између окр. Тешића и сведока Јовице Колунцића, те је суд и прихватио наводе окр. Тешића јер су сагласни са одбраном коју је претходно изнео, децидирано је остао при својој изјави а таква је изјава окр. Тешића је при суочењу је сагласна и са осталим напред наведеним доказима, и то како исказима саслушаних сведока, тако и изведеним писменим доказима. Исказ сведока Јовице Колунцића суд није прихватио налазећи да је усмерен на избегавање своје евентуалне личне одговорности и суд га оцењује као неверодостојан.

Затим је одбрана окр. Данила Тешића коју је дао у истрази и на главном претресу пред Војним судом сагласна и потврђена са изведеним писменим доказима и то извештајем Међународног комитета Црвеног крста у вези са несталим лицима и поменутих писменим доказима који су прибављени од Одељења за правосуђе УНМИК-а од стране Министарства правде Републике Србије, на основу којих се утврђује да су лица која су лишена живота критичном приликом Мифтар Темај рођен 1933. године и Селман Темај рођен 1929. године, обојица из села Кушнин. Имајући у виду наведено суд је прихватио одбрану окр. Данила Тешића коју је дао у истрази и на главном претресу пред Војним судом, јер је иста потврђена и напред наведеним доказима, а које доказе је суд такође ценио и нашао да су међусобно сагласни, непристрасни и објективни те их прихвата и оцењује као веродостојне.

Суд није прихватио одбрану окр. Данила Тешића у делу да није био упознат са постојањем Женевске конвенције, нити да му је било ко рекао како у рату да поступа са цивилима, рањеницима и заробљеницима и да није имао сазнања о томе која наређења не сме да извршава. Суд налази да је таква одбрана окривљена окривљеног у том делу усмерена на избегавање кривичне одговорности. Таква одбрана окривљеног је у супротности са исказом сведока Божидара Делића на основу ког исказа се утврђује да су сви војници имали упутство које је издала Команда корпуса о начину поступања према зараобљеницима, рањеницима и цивилима и у коме је писало како да поступају у ситуацији када су они заробљени. Такође да када су почела ратна дејства да је слично упутство добијено од Генерал-штаба у коме је било прописано да се сви припадници Војске придржавају одредби Међународног и хуманитарног права. Наведени исказ сведока Божидара Делића сагласан је и са исказом сведока Влатка Вуковића на основу ког исказа се утврђује да је Штаб Врховне команде издао правила за понашања бораца које су умножили и доставили по четама и да је ово упутство имао сваки војник и да је у том упутству био поступак са ратним заробљеницима, цивилној имовини и културним и материјалним добрима у рату. Наведено је сагласно и са ратним дневником на основу кога се утврђује да постоје дневне заповести од 03.04. и 08.08.1999. године, које је издавао мајор Влатко Вуковић и пуковник Божидар Делић, те се утврђује да су старшинама и војницима издаване заповести о томе како треба поступати са ратним

заробљеницима и цивилним лицима. Поред тога одбрана окр. Тешић Данила је и контрадикторна у вези наведених навода, с обзиром да је окр. Тешић навео у својој одбрани у истрази и на главном претресу пред Војним судом да је и поставио питање да ли може имати проблема због таквог посупања окр. Радојевићу, као и да му је сведок Јовица Колунџић рекао да ће због таквог поступка ићи у Хаг, што указује да је исти био упознат и био свестан својих поступака и забрањености радњи које је предузео.

Суд је ценио одбрану окр. Тешића коју је дао на главном претресу пред Окружним судом у Нишу и Вишим судом у Нишу у даљем току кривичног поступка и промене у наводима у његовој одбрани да изајва коју је дао у истрази и на главном претресу пред Вишим судом у Нишу није истинита у делу да су он и Сереги Мишел пуцали у цивиле и лишили их живота. Окривљени је променио одбрану у том делу наводећи да је у свему осталом његова изјава истинита међутим да су цивили албанске националности отишли и да их он и окр.Сереги нису лишли живота, већ да је он све то измислио. Суд налази да је таква одбрана окривљеног у потпуности усмерена на избегавање кривичне одговорности и у супротности са свим напред наведеним доказима који потврђују одбрану окр. Тешића дату у истрази и на главном претресу пред Војним судом и његово признање наведеног дела. По оцени суда потпуно су неосновани наводи окр. Тешића, да је измислио чињеницу да су он и окр.Сереги лишили два цивила албанске националности и да је он и измислио учешће окр. Сереги Мишела у том догађају, с обзиром да се чињенично стање утврђује на основу правнорелевантних чињеница из писмених доказа на основу којих се утврђује да су критичном приликом лишена живота два цивила албанске националности, а такође се наведене чињенице утврђују на основу исказа напред наведених сведока. Осим тога таква одбрана је у потпуности контрадикторна и супротна наводима које је окривљени дао у истрази и на главном претресу пред Војним судом а коју је одбрану суд прихватио јер је поткрепљена и потврђена доказима и у тој одбрани се окривљени изјаснио бројним чињеницама и детаљима, везаним за конкретни догађај које суд прихвата.

Суд такође није прихвати наводе одбране окр. Тешића да је сведок Станковић Ненад видео једно од та два цивилана лица албанске националности у Призрену након овог догађаја и да то по наводима одбране доказује да цивилна лица нису лишена живота и да то нису лица наведена у оптужници. Суд није прихватио такве наводе у одбрани јер је сведок Ненад Станковић изјавио да је био једном приликом у Призрену са још једним војником коме се јавио један цивил и да тај други војник Саша рекао да га зна из Кушнина. Међутим, по оцени суда из такве изјаве сведока Ненада Станковића не произилази да поменута цивилна лица албанске националности нису лишена живота на начин како је напред утврђено, нити се сведок Станковић Ненад ближе изјаснио о том лицу које су срели у Призрену, нити је он лично било које лице препознао, описао или означио именом и презименом, нити неком личном карактеристиком и то нити лица која су била у селу Кушнин, нити лице које је срео у Призрену, при чему је и изјавио да он лично није видео цивиле у селу Кушнин, те по налажењу суда не може ни да их препозна на неком другом месту. Суд је прихватио део исказа Станковић Ненада у делу да је пред њим окр.Данило Тешић изјавио да је „убио двојицу шиптара на путу ка Призрену“, јер је у том делу његов исказ сагласан са одбраном окр. Данила Тешића коју је дао у истрази и пред Војним судом. Део исказа Ненада Станковића да он није поверовао у тачност те изјаве окр. Данила Тешића је његов субјективни став и процена која по оцени суда није од утицаја на утврђивање чињеничног стања.

Суд је ценио одбрану окр. Сереги Мишела, те нашао да окривљени у својој одбрани, истрази и на главном претресу пред Војним судом у Нишу није оспорио да му

је окр. Радојевић наредио да са војником Тешићем одведе два цивила из села и да их успут убију. Након тога да су он и окр. Радојевић преузели та два цивила, кренули путем ка Призрену и лишили живота та два лица. При томе окр.Сереги Мишел у својој одбрани у истрази је најпре негирао да је он пуцао у једно од та два лица и исто погодио, међутим у својој одбрани на главном претресу пред Војним судом у Нишу се у потпуности сагласио са одбраном окр.Тешића, те је навео да је најпре окр. Тешић пуцао у једног цивила, а потом он у другом које није одмах преминуло већ је окр. Тешић испалио још један метаку ово лице које је након тога преминуло, као и да су након тога преко та два лица ставили гардеробу и запалили их.

Суд је прихватио одбрану окр. Сереги Мишела дату у истрази и на главном претресу пред Војним судом, налазећи да је таква одбрана у потпуности сагласна са одбраном коју је дао окр. Тешић, као и исказима сведока Рангелов Слбоодана који је изјавио да је чуо да је мајор Манчић наредио да војници Данило Тешић и Мишел Сереги убију два албанска цивила о чему га је известио Радојевић, а такође се на основу исказа сведока Рушита Темаја утврђује да су у селу остала два цивила албанске националности која су вођена у команду на разговор и да су након тога лишена живота и да се ради о лицима сада пок.Мифтар Темај и Селман Темај. Наведено је сагласно и са исказима синова покојних, исказима ошт. Мусе Темаја и Хусеина Темаја, исказом сведока Хаљити Темаја и наведеним писменим доказима достављеним од стране Одељење за правосуђе УНМИК-а преко Министарства правде Републике Србије и извештајем Међународног комитета Црвеног крста за нестала лица у вези са сукобом на Косову. Поред тога приликом извршеног суочења са окр. Радетом Радојевићем, окр. Сереги Мишел је остао сигуран и убедљив у својој изјави и приликом извршеног суочења окренут лицем према окр. Радојевићу потврдио да је он лично наређење примио од окр. Радојевића да се стрељају два цивила Албанца. Поред тога и на основу одбране окр. Манчић Златана која је напред цењена утврђује се да окривљени није оспорио да је рекао окр. Радојевићу да преузме цивила албанске националности и обезбеди два војника. Имајући у виду изведене доказе и напред наведене одбране које је суд ценио, окр.Манчић Златана, окр.Радета Радојевића и окр. Данила Тешића, као и исказе сведока и наведене писмене доказе, као и извршена суочења између окр. Сереги Мишела током истраге и на главном претресу пред Војним судом којом приликом је окр. Сереги Мишел у потпуности поновио наводе своје одбране коју је претходно изнео детаљно се изјашњавајући о свим околностима конкретног случаја и децидирано и потпуно остајући при изјави коју је већ дао, при чему су ти наводи и признање окривљеног потврђени и материјаним доказима на основу којих се утврђује да су лишена два живота албанске националности Мифтар Темај и Селман Темај. Сходно наведеном суд је прихватио одбрану окр. Сереги Мишела коју је дао на главном претресу пред Војним судом, јер је потврђена и напред наведеним доказима.

Суд није прихватио наводе у одбрани окр.Сереги Мишела дате пред Окружним судом и Вишим судом у Нишу у којима је променио своју претходно дату одбрану, те је навео да су он и окр. Тешић добили задатак да отправе цивиле из села, што су учинили , нису их лишили живота, те да приликом давања претходне одбране он није рекао истину и да је измислио наведене чињенице. По оцени суда наведена одбрана окр. Сереги Мишела, је пре свега контрадикторна са претходно датом одбраном у истрази и на главном претресу пред Војним судом а и у супротности је са одбраном окр. Данила Тешића коју је дао у истрази и на главном претресу пред Војним судом, где су њихове одбране у потпуности сагласне. Осим тога промењена одбрана окр. Сереги Мишела да нису лишена живота два цивила албанске националности је у супротности и са наведеним писменим доказима и то потврдом Међународног комитета Црвеног крста за

листа нестала у вези са сукобом на Косову те се утврђује да је нестало лице пок. Селман Темај последњи пут виђен дана 05.04.1999.године у Кушнину, потврдом о смрти Мифтара Темаја, потврдом УНМИК-а о пријему тела Мифтара Темаја, потврдом УНМИК-а Канцеларије за нестала лица и канцеларије за судску медицину о ДНК анализи које све писмене доказе је суд напред ценио, прихватио и оценио као веродостојне и на основу истих утврдио да су наведена лица Селман Темај и Мифтар Темај критичном приликом лишени живота. Наведено је утврђено и на основу исказа сведока Рушита Темаја, оштећених Мусе Темаја и Хусеина Темаја, сведока Хаљит Темаја. Као што је већ наведено и на основу исказа сведка Слободана Рангелова се утврђује да су Данило Тешић и Мишел Сереги добили наређење од окр.Манчића да лише живота два лица. Сведок Бранислав Ковачевић је потврдио да је био са окр.Радојевић када их је срео мајор Манчић када је рекао окр. Радојевићу да му требају два војника. Сведок Ненад Станковић је потврдио да је пред њим лично окр. Данило Тешић рекао да је убио двојицу шиптара на путу ка Призрену а окр. Манчић и окр. Радојевић нису оспорили у својим одбранама да су била присутна два цивила албанске националности критичном приликом а на основу исказа сведока Рушита Темаја се утврђује да та два лица албанске националности су лишена живота од стране српске војске, и да су то била Селман Темај и Мифтар Темај. При томе, наведени докази су у потпуности сагласни са одбранама окр. Сереги Мишела и окр. Данила Тешића које су дали у истрази и на главном претресу пред Војним судом, да су на начин како су то описали лишили живота наведена цивилна лица албанске националности. Имајући у виду све наведено суд није могао да прихвати одбрану окр. Сереги Мишела коју је изменио на главном претресу да је своју претходну одбрану измислио и да то није истина и да та два лица нису лишена живота.

Суд је ценио исказе оштећеног Мусе Темаја и оштећеног Хусеина Темаја, те нашао да су исти синови пок.Селмана Темаја и пок.Мифтара Темаја, суд је утврдио да су се исти сагласно изјаснили да су од Рушита Темаја сазнали да су у селу остали Селман и Мифтар Темај, који су били у селу када је ушла српска војска као и да су Селман Темај и Мифтар Темај били на разговору код мајора и да након тога више нису виђени и да су касније сазнали и да су убијени. Наведени искази су сагласни са исказом сведока Рушита Темаја који је потврдио да је био у селу Кушнин заједно са Мифтаром и Селманом Темај у Селмановој кући када је дошла редовна војска те да су Мифтар и Селман ухваћени а да је он побегао. Такође је потврдио да се након тога поново састао са Мифтаром и Селманом Темајом који су му лично рекли да их је војска водила у Команду у Кушнину, да сутрадан треба поново да иду и да не смеју да се удаљавају. Након тога сведок Рушит Темај је изјавио да више није видео окр. Селмана и Мифтара Темаја и да је сазнао да су исти лишени живота. Наведени искази су сагласни са исказом сведока Хаљит Темаја који је рођени брат сада пок.Селмана и Мифтара Темаја , на основу ког исказа се утврђује да је од мештана у селу Кушнин сазнао да су његова браћа стрелјана и да је дана 22.12.2004.годние, лично дочеко у Кушнину сандук са остацима његовог брата који су доведени из Ораховца и да га је након тога сахранио. Суд је прихватио наведене исказе налазећи да су исти међусобно потупно сагласни, сагласни су међусобно са наведеним писменим доказима и то извештајем Међународног комитета Црвеног крста као и доказа прослеђених од Одељења за правосуђе УНМИК-а а који су прибављени од стране Министарства правде Републике Србије, те суд исте оцењује као веродостојне.

Суд је ценио исказ сведока Слободана Рангелова, те је суд прихватио наведени исказ с обзиром да се исти по оцени суда сигурно и убедљиво изјаснио да је имао сазнања да су у селу остала два цивилна становника у тренутку када су ушли у село и да је чуо да је мајор Манчић наредио да војници Данило Тешић и Мишел Сереги убију та

два цивила о чему га је известио Радојевић. Суд је прихватио исказ сведока Слободана Рангелова налазећи да је у односу на наведене чињенице његов исказ сагласан и са одбранама окр. Данила Тешића и Мишела Серегија које су дали у истраји и на главном претресу пред Војним судом, сагласан је са напред наведеним исказима Мусе Темеја Хусеина Темеја, Руштим Темеја и Хаљит Темеја, сагласан је са изведеним писменим доказима, исказом сведока Бранислава Ковачевића, по оцени суда исказ је непристрасан и објективан и суд га оцењује као веродостојан.

Суд је ценио исказ сведока Бранислава Ковачевића, те је суд такође прихватио његов исказ у делу да је био заједно са окр. Радојевићем када их је срео мајор Манчић који му је рекао да му требају два војника за извршење неког задатка налазећи да је у том делу исказ сведока Бранислава Ковачевића сагласан са одбраном окр. Радојевића који је дао у истраји па и са одбраном окр. Манчића који није оспорио да је од Радојевића затражио два војника ради извршења задатка. Суд у том делу прихвата исказ и оцењује га као веродостојан. Касније измене у исказу сведока Бранислава Ковачевића да се можда не ради о тим војницима, по оцени суда нису од утицаја на утврђивање чињеничног стања, нити на веродостојност претходно датог исказа, с обзиром да је наведена околност потврђена и одбранама окр. Радојевића као и осталим напред наведеним доказима, па и одбранама окр. Данила Тешића и окр. Сереги Мишела које су дали у истраји.

Суд је ценио сведока Јовице Колунџића, те суд није прихватио његов исказ у делу да није помињао окр. Тешићу да ће завршити у Хагу и да му није рекао „кад палиш, пали боље“, те да му ништа о наведеном догађају познато, налазећи да је исказ у том делу у супротности са одбраном окр. Тешића датом у истраји, као и приликом извршеног суочења када је Тешић у потпуносит остао при свом исказу, те је суд прихватио одбрану окр. Тешића која је поткрепљена и осталим изведеним доказима.

Суд је ценио исказ сведока Влатка Вуковића и Божидара Делића, те прихватио њихове исказе у делу да су војници били обавештени о поступању са ратним заробљеницима, цивилима и да треба да се придржавају одредби Међународног хуманитарног права. Суд је прихватио њихове исказе имајући у виду дужности које су обављали, при чему је Божидар Делић био командант 549. бригаде са седиштем у Призрену, а Влатко Вуковић командант Другог моторизованог батаљона, те суд прихвата њихове исказе и оцењује их као веродостојне. У погледу догађаја у селу Кушнин суд је такође утврдио да се сведоци у то време нису налазили у селу Кушнин, тако да нису упознати са догађањима која су се дешавала. По оцени суда чињеница да сведоци нису упознати и били информисани о наредбама које су дали мајор Манчић и Радојевић и радњама које су предузели окр. Тешић и Сереги, нису од утицаја на утврђивање чињеничног стања с обзиром да се правнорелевантне чињенице утврђују на основу напред наведених доказа које је суд ценио и прихватио као веродостојне.

Суд је у погледу дешавања у селу Кушнин ценио и исказе сведока Југослава Каменчића, Милована Ђорђевића, Нинослава Милосављевића, Јеливора Јовановића, Миодрага Перошевића, Павла Рудића, Славише Станковића, Ивана Мидовића, Дражена Добрића, који су изјавили да им нису позната дешавања у селу Кушнин која су предмет оптужбе, те да нису имали контакте нити видели цивила у целу и имали сазнања о конкретном догађају, те је суд и прихватио исказе сведока у делу да нису имали сазнања и да немају сазнања о конкретном догађају, међутим по оцени суда чињеница да поменути сведоци немају сазнања о предметном догађају није од утицаја на утврђивање

чињеничног стања као и на постојеће правнорелевантне чињенице које је суд напред утврдио на основу доказа које је ценио и оценио као веродостојне.

Као што је напред наведено суд је ценио извештај Међународног комитета Црвеног крста за лица нестала у сукобу на Косову, као и писмене доказе који су замолним путем прибављени од Одељења за правосуђе УНМИК-а од стране Министарства правде РС, и то потврду Међународног Црвеног крста од 12.03.2002.године, потврду о смрти Мифтара Темаја коју је издало Одељење за правосуђе, Канцеларија за судску медицину, потврда Управе за социјалну и општу заштиту општине Призрен бр.360-218 од 22.08.2008.године, потврду УНМИК-а о пријему тела Мифтара Темаја од стране Хусеина Темаја, потврду Управе за здравствено и социјално осигурање СО Призрен, од 12.01.2005.године, потврду УНМИК-а канцеларије за нестала лица на Косову и канцеларије за судску медицину о ДНК анализи, те је суд наведене доказе из свих напред наведених разлога прихватио као и чињенице које су истима утврђене и у претходном делу пресуде наведене. Суд је наведене доказе прихватио јер је из образложених разлога нашао да су прибављени на законом прописан начин од стране органа и установа у чијој је надлежности и обавези састављање таквих исправа и вођење евиденције, по правилима службе и законским овлашћењима. Суд је ценио и прихватио наводе ратног дневника Друге бригаде 549.моторизоване бригаде и дневне извештаје о раду Команде друге бригаде, које је достављао Команди 549.М.Т.Б. командант мајор Влатко Вуковић, те је суд прихватио и утврдио из ратног дневника да су старешинама и војницима издаване заповести о поступању са ратним заробљеницима и цивилним лицима и уопште указивано на поштовање правила Међународног ратног права што је сагласно и са исказом сведока Влатка Вуковића. Суд је такође ценио и околност да у ратном дневнику није евидентиран догађај у селу Кушнин који је предмет оптужбе, међутим, суд налази да наведене околности не указују на чињеницу да до наведеног догађаја није дошло, с обзиром да се правно релевантне чињенице везане за критични догађај у селу Кушнин када су лишена живота два цивилна лица албанске националности, утврђују на основу напред наведених доказа које је суд ценио и оценио као веродостојне и то како појединачно тако и у вези са осталим доказима, а на основу којих доказа се утврђују чињенице везане за критични догађај. Поред тога окр. Златан Манчић је у својој одбрани и навео да су након уласка у село Кушнин затекли два цивила, два брата и да је са њима обавио разговор али да о томе није састављао било какве забелешке јер је нашао да за тим није било потребе, а да су остали становници села Кушнин напустили село и отишли у Албанију.

Такође суд је имао у виду и извештај КФОР-а у Приштини од 24.06.2002.године, у коме је наведено да су контактирали са канцеларијом Регионалне истражне јединице у Призрену, те да о случају које је предмет истраге окр.Златана Манчића, нема података у Полицијској станици. Суд налази да чињеница да тих података нема у Полицијској станици у Призрену не негира и чињенице које су утврђене поводом критичног догађаја јер је на основу веродостојних доказа које су напред наведени као и анализом одбрана окривљених утврђено чињенично стање.

Суд је ценио налаз и мишљење комисије вештака неуропсихијатара о вештачењу окр. Данила Тешића и Мишела Серегеја, те је утврдио да је окр. Сереге Мишел у време критичног догађаја имао 21 годину, да је емоционално и социјално незрела личност, те да му је у време извршења дела степен емоционалне и социјалне зрелости био на нивоу старијег малолетног лица, као и да се за време боравка у ратом захваћеном подручју налазо у стању страсха који је у време извршења предметног дела прерастао у страх јаког интензитета те да је способност окривљеног да схвати значај свог дела и управља

својим поступцима време извршења дела била битно смањена. У погледу окр. Данила Тешића комисија вештака је нашла да је исти у време конкретног дела имао мање од 21 године, и да је такође емоционално незрела личност и да је степен емоционалне и социјалне зрелости било на нивоу старијег малолетника и у време извршења дела његов страх који је био средњег интензитета током боравка у ратом захваћеном подручју је прерастао у страх јаког интензитета, те да је његова способност да схвати значај дела и управља својим поступцима у време извршења дела била битно смањена. Вештак Слађана Богуновић је на главном претресу у име комисије вештака у свему остала при датом налазу и мишљењу. Суд је прихватио налаз и мишљење комисије вештака у односу на окр. Данила Тешића и окр. Мишела Серегеја, с обзиром да је налаз и мишљење дан на основу медицинске документације, непосредним прегледом окривљених од стране комисије вештака која је сачињена од стране три вештака који су сагласно дали наведени налаз и мишљење. Суд оцењује да је налаз и мишљење дат у складу са правилима струке, на налаз и мишљење није било примедби од стране странака те је суд исти прихватио.

Суд је чињенично стање утврдио анализом напред наведених доказа, те се утврђује да је до извршења дела дошло почетком априла месеца 1999. године, за време оружаног сукоба између Савезне Републике Југославије – Војске Југославије и Полицијских снага Републике Србије с аједне стране и коалиције НАТО снага и припадника наоружане војне организације „Ослободилачка војска Косова“ („ОВК“ или „УЧК“) са друге стране на територији АП Косова и Метохије. Суд је даље утврдио да су за време наведеног оружаног сукоба, окр. Манчић и Радојевић, као професионални припадници Војске СРЈ, били су распоређени у оквиру 549. МТБР, и то окр. Златан Манчић као орган безбедности, а окр. Раде Радојевић као командир 2. вода у оквиру 3. борбене групе, док су окр. Данило Тешић и Мишел Сереге били војници на одслужењу редовног војног рока. Током свог боравка на Косову, окривљени су боравили и у селу Кушнин, општина Призрен, у које су дошли убрзо након 24. марта 1999. године и боравили у селу почетком априла месеца и током априла месеца 1999. године.

Суд је оценом изведених доказа утврдио да је за време наведеног оружаног сукоба да су окр. Златан Манчић, као старешина органа безбедности, окр. Раде Радојевић, као командир првог стрељачког вода, а окр. Данило Тешић и окр. Мишел Сереге, као војници првог стрељачког вода, у оквиру борбене групе 3. ВП 4445 Призрен, поступили супротно и кршили правила међународног права садржана у одредбама чл. 3 ст. 1 тач. 1-А IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године, члана 51. ст. 1., 2. и 3. и члана 75. ст. 2. тач. А (I) Допунског протокола о заштити жртава Међународних оружаных сукоба уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава Међународних оружаных сукоба (протокол I) ратификоване од стране Народне скупштине ФНРЈ 1950. године и члана 4. ст. 1. и 2. тач. А члана 13. II Допунског протокола уз Женевску конвенцију од 12.08.1949. године о заштити жртава Немеђународних оружаных сукоба („Службени лист СФРЈ“ Међународни уговори бр. 16/78), према лицима која непосредно нису учествовала у непријатељствима, цивилном становништву Албанске националности нису поступали без икакве дискриминације засноване на националном пореклу и убеђењу већ су лишили животе лица Албанске националности која нису учествовала непосредно непријатељству.

Суд је утврдио да је дело учињено на тај начин што је окр. Манчић наредио окр. Тешићу да са још једним војником лиши живота 2 лица албанске националности, и то: Мифгара Темаја рођеног 1933. године и Селмана Темаја рођеног 1929. године, обојице из села Кушнина, општина Призрен, која су му непосредно пре тога била приведена као

органу, безбедности борбене групе 3., са којима је обавио разговор и потом наредио окр. Радојевићу да одреди тог другог војника, па је окр. Радојевић, извршавајући поменуто наређење, наредио окр. Серегу да заједно са окр. Тешићем лише живота поменуто лица, након чега су окр. Тешић и окр. Серегу извршили та наређења и то тако што су наведена лица повели путем ка Призрену, па када су стигли до путничког возила марке „Лада“, које је било паркирано пред пута на око 4 км, од места где им је јединица била лоцирана, окр. Тешић је тим лицима рекао да пођу за Призрен, а када су она кренула и удаљила се од њих око 10 м, испалио је метак из аутоматске пушке у правцу једног од тих лица, иако га оно ничим није угрожавало, па је зрно испалењеног пројектила, погодило то лице, у потиљачни део главе, наневши му повреде од којих је оно на месту преминуло, док је окр. Серегу, такође, из аутоматске пушке испалио метак у правцу другог лица, иако га ни оно ничим није угрожавало, који га је погодио у пределу леђа и нанео му повреде од којих оно није на месту преминуло па како је давало знаке живот, истом је пришао окр. Тешић и у њега испалио још један метак, и то из исте пушке, који га је погодио у главу, наневши му повреде од којих је на месту преминуло, након чега су њихове лешеве заједно запалили у намери прикривања трагова извршења дела, како не би били откривени.

Суд је утврдио да су сви окривљени поступили супротно одредбама међународног права садржаних у одредбама чл. 3 ст. 1 тач. 1-а IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године, члана 51. ст. 1., 2. и 3. и члана 75. Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава међународних оружаних сукоба (Протокол I) ратификоване од стране Народне скупштине ФНРЈ 1950. године и члана 4. ст. 1. и 2. и члана 13. II Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба („Службени лист СФРЈ“ Међународни уговори бр. 16/78). Суд је утврдио да су окривљени кришили наведене одредбе међународног права за време оружаног сукоба према лицима конкретно према цивилним лицима албанске националности Мифтар Темају рођеном 1933. године и Селман Темају рођеном 1929. године која непосредно нису учествовала у непријатељствима дакле кришили су правила међународног права према цивилном становништву албанске националности, и према и истима нису поступали без икакве дискриминације засноване на националном пореклу и убеђењу како налажу одредбе међународног права, већ су лишили животе лица албанске националности која нису учествовала непосредно непријатељству, а која су остала у селу Кушин у тренутку уласка Војске СРЈ.

Суд је утврдио да су окривљени поступили супротно одреби чл. 3 ст. 1 тач. 1-а, IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године, (IV Женевска конвенција), којим је прописано да у случају оружаног сукоба који нема карактер међународног сукоба и који избије на територији једне од Високих страна уговорница, свака од Страна у сукобу биће дужна да примењује бар следеће одредбе: 1) Према лицима која не учествују непосредно у непријатељствима, подразумевајући ту и припаднике оружаних снага који су положили оружје и лица онеспособљена за борбу услед болести, ране*, лишења слободе, или из којег било другог узрока, поступаће се у свакој прилици, човечно, без икакве неповољне дискриминације засноване на раси, боји коже, вери или убеђењу, полу, рођењу или имовном стању, или коме било другом сличном мерилу. У том циљу, забрањени су и у будуће се забрањују, у свако доба и на сваком месту, према горе наведеним лицима следећи поступци: а) повреде које се наносе животу и телесном интегритету, нарочито све врсте убиства, осакаћења, свирепости и мучења.

Затим поступили су супротно одредбама члана 51. ст. 1., 2. и 3. и члана 75. Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава међународних оружаних сукоба (Протокол I) ратификоване од стране Народне скупштине ФНРЈ 1950. године, којим предвиђена заштита цивилног становништва. Чланом 51. ст. 1., 2. и 3. је прописано да: 1. Цивилно становништво и поједини цивили уживају општу заштиту од опасности које проистичу из војних операција. Да би се спровела та заштита, поштоваће се, у свакој прилици, поред других примењивих правила међународног права. 2. Цивилно становништво као такво, као поједини цивили, неће бити предмет напада. Забрањени су акти или претње насиљем, којима је главни циљ да шире терор међу цивилним становништвом. 3. Цивили ће уживати заштиту која је предвиђена у овом одељку уколико не узимају директног учешћа у непријатељствима, односно за време док не узимају директног учешћа у непријатељствима. Такође су чланом 75. прописане основне гаранције те је предвиђено да ће се са лицима која су у власти стране у сукобу поступати се хумано у свим приликама и она ће уживати, као минимум, заштиту која је предвиђена овим чланом, без икакве неповољне разлике која би се заснивала на раси, боји, полу, језику, вери или убеђењу, политичком или другом мишљењу, националном или социјалном пореклу, богатству, рођењу или другом статусу, или било којем другом сличном критеријуму. Свака страна ће поштовати личност, част, убеђења и верске обреде свих таквих лица. Затим су прописана и дела која јесу и остају забрањена у свако доба и на сваком месту, било да су их учинили цивилни или војни представници, а ту спада и насиље над животом, здрављем или физичким или менталним благостањем људи, нарочито убиство.

Дакле, Допунски протокол I дефинише цивила као свако лице које не припада једној од категорија наведених у тачкама 1, 2, 3, 6 члана 4 (а) Женевске конвенције III и у члану 43 овог Протокола, те ово значи да је цивил свака особа која није припадник оружаних снага, припадник милиције или добровољачких јединица које чине део таквих оружаних снага или припадник организованих група отпора којима командује особа одговорна за своје подређене, које имају увек исто јединствену ознаку препознатљиву из даљина, отворено носе оружје и изводе акције у складу са законима и обичајима ратовања. Под цивилним становништвом подразумевају се сва лица која су цивили, а присуство међу цивилним становништвом лица која нису обухваћена дефиницијом цивила не лишава становништво његовог цивилног карактера.

Поред тога окривљени су прершили и правила међународног права и из и члана из 4. ст. 1. и 2. и члана 13. II Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II) („Службени лист СФРЈ“ Међународни уговори бр. 16/78). Чланом 4. ст. 1. и 2. је прописан хумани поступак и основне гаранције те је прописано да: 1. Сва лица која не узимају директно учешће или која су престала да учествују у непријатељствима, без обзира на то да ли је њихова слобода била ограничена или не, имају право да њихова личност, част и убеђење и верско убеђење буду поштовани. Она ће у свим приликама бити хумано третирана, без икакве дискриминације. Забрањено је наређивати да не сме бити преживелих. 2. Не дирајући у начелни карактер напред наведених одредаба, следећа дела против лица поменутих у ставу 1. јесу и остају забрањена у свако доба и на сваком месту: (а) насиље над животом, здрављем и физичким или менталним благостањем људи, нарочито убиство и окрутност поступање као што су мучење, сакаћење или било који облик телесне казне; (б) колективне казне; (ц) узимање талаца; (д) акти тероризма; (е) вређање људског достојанства, нарочито понижавајући и деградирајући поступак, силовање, принудна проституција и сваки облик недолучног напада; (ф) ропство и трговина робљем у свим облицима; (г) пљачка; (х) претње извршењем било ког од горе поменутих дела. Такође је

чланом 13. прописна заштита цивилног становништва, те је прописано да : 1. Цивилно становништво и појединци цивили угрожавају општу заштиту од опасности које проистичу из војних операција. Да би се спровела та заштита, следећа правила биће поштована у свакој прилици. 2. Цивилно становништво и појединци цивили неће бити предмет напада. Забрањени су акти или претње насиљем, чији је главни циљ да шире страх међу цивилним становништвом. 3. Цивили ће уживати заштиту предвиђену овим делом, уколико не узимају и за време док не узимају директно учешће у непријатељствима.

Имајући у виду да је утврђено да су критичном приликом лишена живота два цивилна лица албанске националности која нису непосредно учествовала у непријатељствима, на начин како је напред наведено, суд налази на основу утврђеног чињеничног стања и радњи које су предузели окривљени да су исти за време конкретног оружаног сукоба кршили наведена правила међународног права и противправно лишили живота наведена цивилна лица која су представљала неборачко становништво у зони ратних операција и били су дужни да се према истима понашају у складу са нормама које поставља међународно хуманитарно право.

Суд је утврдио да су поступајући на наведени начин учинили кривично дело и то окр.Златан Манчић кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142.ст.1. КЗ СРЈ, окр.Раде Радојевић кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142.ст.1. КЗ СРЈ а окр. Данило Тешић и окр. Мишел Серегу кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142.ст.1. КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези чл. 22 КЗ СРЈ.

Суд је утврдио да је окр. Златан Манчић поступао као урачунљиво лице и његова урачунљивост није доведена у сумњу у току трајања кривичног поступка. Суд је утврдио да је окр. Златан Манчић свесно и вољно поступио, те је свесно наредио да се цивилна лица која непосредно нису учествовала у непријатељствима, два цивилна лица албанске националности лише живота која су му непосредно пре тога била приведена као органу безбедности и са којим је обавио разговор те није поступио без дискриминације засноване на националном пореклу и убеђењу, већ је свесно наредио да се лише живота наведена лица албанске националности, те је био свестан да вршењем овог дела крши наведена правила међународног права и хтео је извршење дела. Окривљени је као урачунљиво лице поступао са директним умишљајем те је учињено кривично дело и кривично одговоран.

Суд је такође утврдио да је окр. Раде Радојевић поступао као урачунљиво лице у време извршења дела и његова урачунљивост није доведена у сумњу у току трајања кривичног поступка. Суд је утврдио да је окр. Раде Радојевић свесно и вољно поступио. Окривљени је свесно извршио наређење које је добио од окр.Златана Манчића те је био свестан да се тиме крше правила међународног права и свесно наредио окр.Серегу да заједно са окр. Тешићем лише живота два лица албанске националности, при чему је био свестан да се ради о лицима која непосредно нису учествовала у непријатељским дејствима и да се ради о цивилном становништву албанске националности, и свесно поступио са дискриминацијом заснованом на националном пореклу и свесно прекршио наведена правила међународног права. Окривљени је био свестан свог дела, хтео његово извршење поступио је са директним умишљајем као урачунљиво лице, па је за учињено дело и кривично одговоран.

Суд је утврдио да су окривљени Данило Тешић и Мишел Сереги поступали као саизвршиоци с обзиром да су заједно учествовали у радњи извршења и постојала је свест о заједничкој сарадњи на остварењу истог кривичног дела. У конкретном случају сваки од окривљених је предузео одређну радњу, и то тако што су наведена лица повели путем ка Призрену, те је окр. Тешић је тим лицима рекао да пођу за Призрен, а када су она кренула и удаљила се од њих око 10 м, испалио је метак из аутоматске пушке у правцу једног од тих лица, па је зрно испаленог пројектила, погодило то лице, у потиљачни део главе, наневши му повреде од којих је оно на месту преминуло, док је окр. Сереги, такође, из аутоматске пушке испалио метак у правцу другог лица, који га је погодио у пределу леђа и нанео му повреде од којих оно није на месту преминуло па како је давало знаке живот, те је истом пришао окр. Тешић и у њега испалио још један метак, и то из исте пушке, који га је погодио у главу, наневши му повреде од којих је на месту преминуло, након чега су њихове лешеве заједно запалили у намери прикривања трагова извршења дела. Суд је утврдио да је код окривљених поред заједничког учешћа у радњи извршења, постојала и свест о заједничкој сарадњи на остварењу бића истог кривичног дела, те суд утврђује да су дело и хтели као заједничко а самим тим и свако од њих као своје, те су одговорни за укупну наступелу последицу проистеклу из кривичног дела.

Окривљени Данило Тешић и Мишел Сереги су такође поступали свако са директним умишљајем у односу на конкретно дело. Окривљени Данило Тешић и Мишел Сереги су били свесни свако свог дела и радњи које су предузели и хтели његово извршење, били су свесни да извршавају наређење којим лишавашу живата два цивилна лица алабанске националности, која их ничим нису угрожавала, при чему при чему су били свесни да се ради о лицима која непосредно нису учествовала у непријатељским дејствима и да се ради о цивилном становништву албанске националности, и свесно поступили са дискриминацијом заснованом на националном пореклу при чему су били свесни да вршењем овог дела крше норму међународног права, и хтели су извршење дела. Суд је утврдио да је сваки од окривљених Данило Тешић и Мишел Сереги, поступао са директним умишљајем у оквиру конкретних радњи које су предузели, а на основу налаза и мишљења комисије вештака утврђује се да су окр. Данило Тешић и Мишел Сереги, у време извршења дела били битно смањено урачунљив, међутим битно смањена урачунљивост не искључује њихову кривичну одговорност, те суд утврђује да је свако од окривљених Данило Тешић и Мишел Сереги, кривично одговоран за учињено дело.

Суд је ценио одбрану окр. Златана Манчића у погледу околности да је на путу у Ораховац – Малишево за време истог оружаног сукоба крајем марта 1999.године, противправно одузео више новчаница немачких марки неутврђених апоена од лица албанске националности при чему је том лицу ударио шамар, те је нашао да окривљени Манчић није оспорио да је наведеном приликом био на месту званом „Вран стена“ и да су била заустављена 2 трактора са приколицима са којима су били цивили. Окривљени није оспорио да је извршио њихово легитимисање и да то старије лице није имало личну карту већ да му је показало пореску књижицу и да је том лицу опалио шамар. У том делу суд је прихватио одбрану окривљеног везано за наведене околности, јер је у том делу одбрана окривљеног сагласна и са исказом сведока Ивице Вељковића, Хусеина Стевановића, Јанка Грандића који су такође били на наведеној локацији и потврдили присуство окр.Манчића критичном приликом. Након предочавања изјаве сведока Ивице Вељковића, окривљени Манчић није оспорио да је тачно да је у то време имао црну беретку и бркове и да је контролисао предметни трактор као што је изјавио сведок Ивица Вељковић, али да није одузео новац. Суд није прихватио одбрану окр. Златана Манчића у делу да није од наведеног лица одузео новац и то цивилног лица албанске

националности. По оцени суда одбрана окр. Манчића је у том делу у супротности са исказом сведока Ивице Вељковића, као и са изведеним писменим доказима, а исказима осталих саслушаних сведока.

Суд је ценио исказ сведока Ивице Вељковића, те је на основу истог утврдио да је исти у критичном периоду био десетар и да је био присутан на путу Ораховац – „Вран стена“ када је након заустављања колоне на пут изашао један старешина кога је касније препознао као окр.Златана Манчића који је вршио легитимисање цивилних лица албанске националности. Сведок је такође посведочио да су се зауставили трактори и да је окривљени ишао од трактора до трактора, тражио легитимације и питао куда су кренули и да ли је имао новац, те да су лица вадила све што су имала и показивала му, те да је на првом трактору био старац коме је окривљени није тражио личну карту, питао га где је кренуо, те да је старац рекао да иде у Албанију након чега је исти почео да га вређа, питао да ли код себе има новац, а потом када је старац одговорио да нема опалио му шамар, након чега је старац извадио новац, предао окривљеном у руке који је новац ставио у свој џеп. Видео је да се ради о страном новцу, немачким маркама. Суд је прихватио исказ сведока Ивице Вељковића, имајући у виду да је исти и на главном претресу препознао окр. Златана Манчића да се налазио у непосредној близини догађаја, да је лично видео чињенице о којима се изјаснио, детаљно је описао све околности конкретног догађаја и приликом наредних давања изјава, остао при својој изјави. Суд прихвата исказ Ивице Вељковића и оцењује га као веродостојан.

Исказ сведока Ивице Вељковића је сагласан са исказом сведока Хусеина Сервановића, на основу кога се утврђује да је исти био присутан на путу од Малишева према Ораховцу, и да се тог јутра кретала колона трактора из правца Малишева према Ораховцу, те да су исту зауставили и да је окр. Манчић вршио легитимисање лица у тракторима. Сведок Хусеин Сервановић је сагласно исказу сведока Ивице Вељковића посведочио да је од истог чуо да је окр. Манчић од неких људи у колони узео извесну суму новца. Сагласно исказу Ивице Вељковића изјавио је да су тог дана два трактора наишла пред зору када је дошао окр. Манчић и обављао разговор са цивилима. Сагласно наведеним исказима изјаснио се и сведок Јанко Грандић који је посведочио да је упознао мајора Манчића када је поступајући по наређењу требало да смени јединицу потпоручника Радојевића на превоју „Троја“ која се налази између Ораховца и Малишева, те се и на основу наведеног исказу утврђује да је окр. Манчић био на наведеном месту у критичном периоду. Такође се на основу исказа сведока Јанка Грандића утврђује да је Манчића упознао тако што га је замолио да му помогне око контроле цивила који су ишли према Ораховцу и Прзрену и да је у близини био војник који је имао чин десетара. На основу исказа сведока Хусеина Сервановића и сведока Ивице Вељковића утврђује да је Ивица Вељковић имао чин десетара, те суд налази да се и на основу исказа сведока Јанка Грандића утврђује да је сведок Ивица Вељковић био у близини окр. Манчића и да је могао да види критични догађај. Наводи сведока Јанка Грандића да му је окр. Манчић рекао да је један од цивила понудио новац што је он одбио, није од утицаја на утврђивање чињеничног стања, јер сведок на непосредну околности није непосредни очевидац, већ преноси оно што је чуо од окривљеног.

Суд је такође на основу исказа сведока Миомира Стојановића утврдио да су пркупљени подаци да је током једне операције на превоју „Троја“ од неких цивила одузео новац. Наведено је сагласно и са исказом сведока Миљана Величковића који се изјаснио да су имали податке о инкриминацији мајора Манчића, да је од локалног албанског становништва одузимао новац, у вези са чим су и предузете одговарајуће мере, те је окр. Манчић удаљен из борбене групе и враћен у матични гарнизон. Поред тога и на

основу исказа сведока Радомира Михајловића утврђује се да је окр. Манчић у Призрен донео ствари, с тим што га је о томе обавестио начелник безбедности и да се радило о неким предметима и новцу, које је предао и да је мајор Манчић предао и неки новац, и да му је издата потврда. Такође је лично са Величковићем отишао код мајора Манчића и одузео предмете који су наведени у потврди од 09.05.1999.године.

На основу потврда о привремено одузетим предметима и потврда о предатим новчаним средствима и злату, утврђује се да је окр.Златан Манчић 20.04.1999.године, предао ОСЛ Војне полиције накит и новац у наведеним износима. На основу потврда о привремено одузетим предметима утврђује да је од Златана Манчића одузет новац у износу од 260 немачких марака, а такође се утврђује да је урађен списак предатих новчаница 20.04.1999.године, а ради се о 420 немачких марака и 200 динара. На основу наведених потврда се утврђује да је окр.Златан Манчић предао одређени износ девизног новца немачких марака, а и да су му наведени износи наведеног новца немачких марака одузети по потврди о привремено одузетим предметима а да је тај новац имао код себе за време предметног оружаног сукоба, а при томе ради се о девизној валути која није валута плаћања у СРЈ. Суд је ценио исказе наведених сведока, те је нашао да су исти међусобно сагласни, сведоци су остали долседни у својим исказима, сагласни су да писменим доказима и суд их оцењује као веродостојне. Суд је ценио наведене писмене доказе, те је суд исте прихватио налазећи да су сачињени од стране службених лица у складу са правилима службе и поступку који је законом прописан, те их суд прихвата и оцењује као веродостојне.

Оценом одбране окр. Златана Манчића као и оценом изведених доказа, суд је утврдио чињенично стање да је окр. Златан Манчић неутврђеног дана крајем марта 1999. године, изнад места званог „Врана стена“ на путу Ораховац – Малишево, за време оружаног сукоба између Савезне Републике Југославије – Војске Југославије и полицијских снага РС, са једне стране и Коалиције НАТО снага и припадника наоружане војне организације „Ослободилачка војска Косова“ („ОВК“ или „УЧК“) са друге стране, на територији АП Косова и Метохије, као старешина органа безбедности у оквиру војске СРЈ, кршећи правила међународног права садржана у одредбама члана 33. ст. 2. IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године и члана 4. ст. 1. и 2. тач. Г II Допунског протокола уз Женевску конвенцију од 12.08.1949. године о заштити жртава Немеђународних оружаных сукоба („Службени лист СФРЈ“ Међународни уговори бр. 16/78), извршио пљачкање имовине лица која непосредно нису учествовала у непријатељствима, цивилном становништву Албанске националности, тако што је од непознатог лица, које се са другим лицима кретало наведеним путем и то трактором са приколицом, а након што су трактор зауставили припадници ВЈ, противправно одузео и присвојио више новчаница немачких марака неутврђених апоена, тражећи му новац и то повишеним тоном, при чему је том лицу ударио шамар, након чега му је оно дало поменуте новчанице, те да је учинио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 ст. 1 КЗ СРЈ.

Суд је утврдио да је окривљени поступио супротно одредби члана 33. IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године (IV Женевска конвенција), којом је прописана лична одговорност и забрана колективних казни, пљачке и репресалија, те је чланом 33. ст. 2. пљачка забрањена. Поред тога и чланом 4. ст. 1. и 2. II Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународних оружаных сукоба (Протокол II) („Службени лист СФРЈ“ Међународни уговори бр. 16/78), који је напред наведен је изричито забрањена у свако доба и на сваком месту између осталог и пљачка као и насиље над

животом, здрављем и физичким или менталним благостањем људи, нарочито убиство и окрутно поступање као што су мучење, сакаћење или било који облик телесне казне. вређање људског достојанства, нарочито понижавајући и деградирајући поступак.

Суд је утврдио да је дело извршено у време оружаног сукоба као што је напред наведено, те да је окривљени поступајући на наведени начин кршио одредбе члана 33. ст. 2. IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године и члана 4. ст. 1. и 2. тач. Г II Допунског протокола уз Женевску конвенцију од 12.08.1949. године о заштити жртава Немеђународних оружаних сукоба („Службени лист СФРЈ“ Међународни уговори бр. 16/78), те да је на наведени начин кршио правила међународног права. Суд је утврдио да је одузимање и присвајање девизног новца од цивилног становништва албанске националности која нису непосредно учествовала у непријатељствима и која су се удаљавала због ратних дејстава из својих кућа у избеглиштво како би заштитили своје животе, представља пљачкање имовине као и шамарање старијег човека пред породицом и на јавном месту, је противно наведеним одредбама међународног права и заштите цивилног становништва за време оружаног сукоба, чега је окривљени био свестан.

Окривљени Златан Манчић је и у односу на предузете радње поступао као урачунљиво лице и његова урачунљивост није доведена у сумњу током трајања кривичног поступка. Окривљени је био свестан свог дела и хтео његово извршење те је био свестан да поступајући на наведени начин пљачка имовину цивилних лица албанске националности која нису непосредно учествовала у сукобима и ратним дејствима, и био је свестан да на наведени начин крши правила међународног права и извршење дела је хтео. Окривљени је као урачунљиво лице поступао са директним умишљајем, па је за учињено кривично дело и кривично одговоран.

По оцени суда није нарушен идентитет оптужбе и пресуде тиме што је суд у тачки б) изреке издвојио и навео бланкетне норме које се односе на окр. Златана Манчића а које су у оптуженици сумарно наведене, при чему је чињенично стање и опис дела остао неизмењен као дата правна квалификација дела.

Приликом одлучивања и одмеравања врсте и висине кривичне санкције према окривљенима, суд је имао у виду све околности из члана 41. КЗ СРЈ које утичу на врсту и висину казне. Од олакшавајућих околности на страни окривљеног Златана Манчића суд је узео у обзир ранији живот учиниоца, с обзиром да окривљени раније није осуђиван како због учињених кривичних дела, тако ни других кажњивих дела. Од отежавајућих околности суд је на страни окривљеног узео у обзир висок степен кривичне одговорности, број предузетих радњи и околности под којима је кривично дела извршено. Ово с тога што су жртве старије особе које ни на који начин нису угрожавале окривљеног нити су својим држањем понашањем или на било који други начин изазавали и допринели да дође до извршења дела, при чему је окр. Манчић, као орган безбедности управо био задужен да се стара о спречавању криминала међу припадницима Војске и поштовању правила Међународног ратног права, што додатно повећава степен његове кривичне одговорности. С обзиром на све наведене околности које утичу на одмеравање казне, суд је окр. Златану Манчићу изрекао казну затвора у трајању од 14 година, у коју му се сходно члану 50. ст. 1. КЗ СРЈ има урачунати време проведено у притвору од 29.04. до 11.10.2002. године, налазећи да ће се оваквом казном у потпуности остварити сврха кажњавања предвиђена чланом 33. КЗ СРЈ и као и општа сврха кривичних санкција предвиђена чланом 5. КЗ СРЈ.

Од олакшавајућих околности код окр. Радета Радојевића, суд је узео у обзир ранији живот учиниоца, с обзиром да се окривљени раније није појављивао као учинилац како кривичних, тако ни других кажњивих дела, затим његове личне прилике с обзиром да се ради о породичном човеку, оцу двоје деце, као и његово лоше имовно стање јер је без запослења и не поседује било какву непокретну имовину. Од отежавајућих околности суд је на страни окривљеног узео у обзир степен кривичне одговорности, околности под којима је кривично дело извршено и тешке последице дела. Ово с тога што су жртве старије особе, које ни на који начин нису угрожавале окривљеног нити према истом испољили агресију или непоштовање, при чему је окривљени као војни старешина професионално војно лице био дужан да се стара о поштовању међународног права и да утиче на војнике, да и они поштују правила међународног права, што додатно увећава степен његове кривичне одговорности. Суд је окр. Радету Радојевићу изрекао казну затвора у трајању од 9 година, у коју му се сходно члану 50. ст. 1. КЗ СРЈ има урачунати време проведено у притвору од 30.05. до 11.10.2002. године, као и време проведено на издржавању казне у КПЗ у Нишу, по пресуди Војног суда у Нишу I К бр. 258/02 од 11.10.2002. године, преиначене у погледу одлуке о казни пресудом Врховног војног суда II К бр. 45/03 од 22.05.2003. године, у периоду од од 17.02.2005. до 10.02.2006. године, а на основу члана 50. ст. 2. КЗ СРЈ, налазећи да ће се оваквом казном у потпуности остварити сврха кажњавања предвиђена чланом 33. КЗ СРЈ и као и општа сврха кривичних санкција предвиђена чланом 5. КЗ СРЈ.

Окр. Данилу Тешићу је суд, као олакшавајуће околности узео у обзир његове личне и породичне прилике, с обзиром да се ради о младој особи и да је у време извршења дела био млађе пунолетно лице, сада ожењеном, оцу двоје деце, а такође и његове лоше имовинске прилике с обзиром да је незапослен и издржава се од повремених послова са несталним примањима. Такође је као олакшавајуће околности на страни окривљеног суд узео у обзир чињеницу да је окр. Тешић сам пријавио догађај из тач. А оптужнице, о коме војни органи нису били упознати и да је у време извршења кривичног дела био у стању битно смањене урачунљивости. Од отежавајућих околности на страни окривљеног суд је узео у обзир околности под којима је кривично дело извршено имајући при томе у виду да су покојни оштећени били два старија лица која се ни на који начин нису супротстављала, оштећени су поштовали постављена правила и захтеве Војске, одазвали су се позивима Војне команде а касније и без пружања отпора упутили ка Призрену, при чему је оштећене заједно са окр. Серегијем држао у уверењу да ће их пустити да оду, начин извршења дела јер је оштећенима пуцано у леђа пошто им је пре тога речено да могу да се удаље. Имајући у виду све наведене околности које утичу на одмеравање казне, суд је окр. Данилу Тешићу изрекао казну затвора у трајању од 7 година, у коју му се сходно члану 50. ст. 1. КЗ СРЈ има урачунати време проведено у притвору од 27.05. до 30.07.2002. године, налазећи да ће се оваквом казном у потпуности остварити сврха кажњавања предвиђена чланом 33. КЗ СРЈ и као и општа сврха кривичних санкција предвиђена чланом 5. КЗ СРЈ.

При одмеравању казне окр. Мишелу Серегију, суд је као олакшавајуће околности узео у обзир његове личне и породичне прилике, с обзиром да се ради о младој особи, да је у време извршења дела био млађе пунолетно лице као и да је у време извршења дела био у стању битно смањене урачунљивости. Од отежавајућих околности на страни окривљеног суд је узео у обзир околности под којима је кривично дело извршено јер су покојни оштећени били старије особе, које нису пружале отпор, начин извршења дела јер је оштећенима пуцано у леђа, пошто пошто им је пре тога речено да могу слободно да се удаље. Суд је окр. Мишелу Серегију изрекао казну затвора у трајању од 5 година, у коју му се сходно члану 50. ст. 1. КЗ СРЈ има урачунати време проведено у притвору од 29.04.

до 30.07.2002. године, као и време проведено на издржавању казне у КПЗ у Сремској Митровици, по пресуди Војног суда у Нишу I К бр. 258/02 од 11.10.2002. године, преиначене у погледу одлуке о казни пресудом Врховног војног суда II К бр. 45/03 од 22.05.2003. године, у периоду од 02.08.2004. до 13.12.2006. године, односно у трајању од 2 године 4 месеца и 11 дана, а на основу члана 50. ст. 2. КЗ СРЈ, налазећи да ће се оваквом казном у потпуности остварити сврха кажњавања предвиђена чланом 33. КЗ СРЈ и као и општа сврха кривичних санкција предвиђена чланом 5. КЗ СРЈ.

Суд је обавезао окр. Златана Манчића и Радоја Радојевића да суду на име трошкова кривичног поступка плате износ од по 14.968,00 динара, на име трошкова доласка сведока на главном претресу и истрази, као и на име паушала износ од 7.000,00 динара – окр. Златана Манчића и 6.000,00 динара – окр. Радета Радојевића, имајући у виду трајање и сложеност поступка и имовинске прилике окривљених, на основу члана 193. и 196. ЗКП.

Окривљеног Данила Тешића, суд је обавезао да плати на име трошкова кривичног поступка износ од 54.606,00 динара, и то на име одбране браниоца по службеној дужности адв. Биљане Бранковић износ од 13.250,00 динара, на име довођења из ОЗ Београд износ од 9.600,00 динара, као и на име трошкова доласка сведока у истрази и на главном претресу, трошкова Специјалне психијатријске болнице у Горњој Топоници и вештачења од стана тима вештака – Др Слађане Богдановић, Мр сци. мед. др Томислава Крстовића и Прим. др Слободана Серафимовића износ од 31.756,00, као и на име паушала износ од 5.000,00 динара имајући у виду трајање и сложеност поступка и имовинске прилике окривљеног, на основу члана 193. и 196. ЗКП.

Суд је окривљеног Мишела Серегија обавезао да суду на име трошкова кривичног поступка плати износ од 31.756,00 динара на име трошкова доласка сведока у истрази и на главном претресу, трошкова Специјалне психијатријске болнице у Горњој Топоници и вештачења од стана тима вештака – Др Слађане Богдановић, Мр сци. мед. др Томислава Крстовића и Прим. др Слободана Серафимовића, као и на име паушала износ од 5.000,00 динара, имајући у виду трајање и сложеност поступка и имовинске прилике окривљеног, на основу члана 193. и 196. ЗКП.

Суд је упутио ошт. Мусу Темаја и Хусеина Темаја, да имовинско правни захтев могу остваривати у парничном поступку на основу чл. 206 ст.3 ЗКП.

ВИШИ СУД У НИШУ, дана 03.08.2012. године, 2 К.бр. 46/10.

**Записничар,
Весна Сибиновић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Дијана Јанковић,с.р.**

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ;

Против ове пресуде може се изјавити жалба у року од 15 дана од дана пријема пресуде Апелационом суду у Нишу, а преко овог суда.

ЗТО: Управитељ судске писарнице**Дна:**

- ВЈТ Ниш,
- окр. Златан Манчић из села Темска, општина Пирот,
- окр. Раде Радојевић из Медвеђе, ул. Солунских ратника бр. 8/22,
- окр. Данило Тешић из Београда, ул. Обршинска бр. 60, општина Савски Венац,
- окр. Мишел Сереги из Суботице, ул. Јована Митића бр. 250,
- ошт. Муса Темај из села Кушнин Хас, општина Призрен,
- ошт. Хусеин Темај из села Кушнин Хас, општина Призрен,
- адв. Момчило Ковачевић из Ниша,
- адв. Светислав Величковић из Ниша,
- адв. Радоња Живковић из Ниша, и
- адв. Зоран Николић из Медвеђе.